

Lakni akarunk!

Csak egyetlen éjszakát töltsön kint valaki ebben a hidegben – aki nem szokott hozzá –, és reggelre már úgy érzi; tán meghalni volna jobb. Keze-lába reszket, képtelen megálljt parancsolni nekik. Gerince helyén egy jég tömb, s azon gondolkodik, hogy a következő éjszakát vajon bírja-e?

Emberhez méltón

Ez bizony a 21. század Magyarországának a valósága. A rendszerváltás katasztrófája s az eltelt tizenöt év polgári demokráciának csúfolt időszakának totális háborúja a nép ellen mára meghozta a gyümölcsét. A milliók teljes nyomorát. Az unió szegényházát.

És milyen kevesen tesznek ez ellen! Milyen kevesen képesek legyőzni közönyüket, hogy a többi embert is meggyőzzék: ez így nem mehet tovább!

De íme itt van egy aprócska hely, az Őrs vezér téri aluljáró falánál. Már messziről észrevehető a nemzeti színekbe foglalt vörös kör, a Munkáspárt jelvénye. Az emberek meg-megállnak és olvassák az asztalnál elhelyezett plakát szövegét:

„Lakás nélkül nem lehet élni! Emberhez méltó életet élni. Családot alapítani, gyermeket vállalni. Olcsó állami bérlakás kell a fiatal házasoknak!”

Ez a néhány aktivista legálább annyira le tudja kötni az emberek figyelmét, mint az odébb pánsípozó indián zenekar, hisz jó néhányan állnak meg, és veszik át, olvassák a vörös röplapokat. A téma bizony az elevenükbe vág.

Az emberhez méltó lakás, a drágaság, a gázárak.

„Folyton laktatók!”

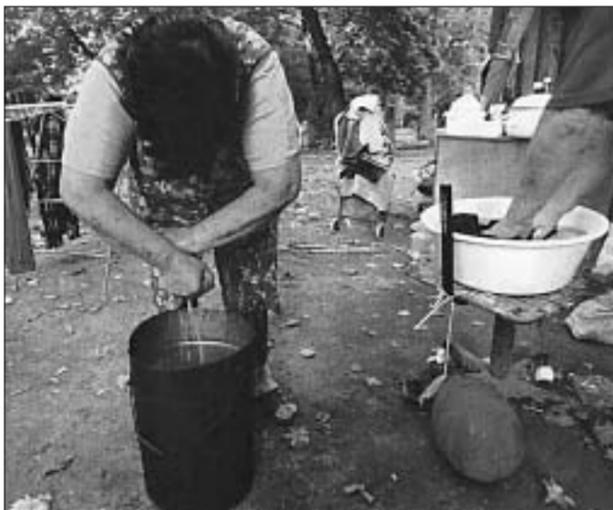
„Folyton laktatók!” – mondta egyszer ironikusan Solt Otfília még a 90-es években, a „Szetás” időkben. A helyzet azóta csak romlott. Ma Magyarországon közel 30 ezer hajléktalan él a szabadban. Az utcán, aluljárókban vagy az erdőben, a barlangokban vagy pedig egyszerűen csak lenn, az elhagyott, kavicsos északi Dunaparton.

– Nyugaton húsz-harminc százalék az állami bérlakások aránya a teljes lakásállományhoz képest – nyilatkozta Göncz Kinga szociális, családügyi és esélyegyenlőségi miniszter. Majd így folytatta: – Ezzel szemben Magyarországon gyakorlatilag nincs állami bérlakás. (Illetve, ami van is, az olyan kevés, hogy gyakorlatilag nem számottevő.)

November 18-án Budapesten a Nyugati téren és Pécsen rendezték meg a Hajléktalanok éjszakáját.

Milyen álságos ez a hatalom!

(Folytatás a 3. oldalon)

Kommunista tanácskozás Athénban

A világ 73 kommunista és munkáspártja november 18. és 20. között tanácskozást tartott Athénban. A találkozóan értékelték a jelenkori kapitalizmus fő fejlődési tendenciá-

it, gazdasági, társadalmi következményeit. Véleményt cseréltek arról, hogy milyen választási lehetőséget kínálhatnak ebben a helyzetben a kommunista pártok. (2. oldal)

Szembesülve a miniszterrel

Azt mondta valaki a minap: Svédországban három dolog szükséges az érvényesüléshez, akár vállalkozóként is: tudjon az illető angolul, jóban legyen a szakszervezetekkel, és a harmadik a szerencse. Nos, ami az illeti, nálunk az érdekképviseltek nehezen heverik ki a rendszerváltás okozta sokkot. Egyre zsugorodnak, a presztízsük fogy. Meg aztán a „vadkapitalizmus” nem tett jót nekik. Persze, hogy igazán elfogadott erővé váljanak a társadalomban, ahhoz tekintély kell, méghozzá amit maguk teremtenek...

E célt szolgálta és volt sikeres a kezdeményezés, amely úgy hangzott: meghívó szembesítésre. Az érdekelte szakszervezetek rendezték a fővárosi önkormányzat dísztermében –, és „megidéztek” a minisztert. Aki leginkább „ellene tesz” – vélhetően – a közszférának, vagyis a 750 ezer dolgozónak, akik a társadalmat szolgálják.

Kóka János, a miniszter elfogadta az invitálást, mi több, előadásra is vállalkozott. A magyar közigazgatás modernizációja – 2005 címmel, s ez rögtönzött eszmecserévé alakult, konzultációvá, igazi érdekvédelmi fórummá.

Nem szerencsés az „olcsó állam”

Holott ez nem volt más, mint kibővített szövetségi tanácsulése

a SZEF-nek (mint együttes szervező a közalkalmazottak szakszervezete, a Közzolgálati Szakszervezetek Szövetsége, a szakmai szakszervezetek szövetsége és a Magyar Közigazgatási Kar), s a legelőbbi főtükára Fehér József ütötte meg az alaphangot. „Ma rossz, kedvetlen hangulatú az egész közigazgatási állomány.” S főleg azt nem értik az emberek, miért a kormány, amely a legfontosabb munkaadójuk, „támadja” a saját dolgozóit?

Miért a hangulatkeltés ellenük, együtt a jobboldali politikussal? Sokallják a közszféra létszámát, a gazdasági nehézségek okozójának tekintik, nem egyszer összetévesztve – akarva vagy akaratlan – a köztisztviselőket, az államapparátust a szféra egyéb szolgáltatásaival, dolgozóival. Tanárokkal, iskolákkal, rendvédelemmel, orvosokkal, nővérekkel.

Mi a való helyzet? Ellenében Matolcsy Györggyel,

Parrag Lászlóval (ipari és kereskedelmi kamara), Járai Zsigmonddal, az érintett szakszervezetek – bár évtizedek óta küzdenek egy valós állami reformért – elsősorban a tagságuk érdekeiért állnak ki. És vallják, hogy annak, mármint az államnak, sokféle szolgáltató szerepe van a társadalom számára. Hogy mást ne említsünk, mint a kulturális, a szociális vagy éppen a településfejlesztő területet. A munkát pedig – minél magasabb színvonalon – el kell végezni.

Az igény viszont teljes mértékben indokolt, Fehér József úgy fejezte ki: szeretnénk ismerni a megoldásokat (mármint a kormányét), amire a miniszter úgy felelt: „keressük együtt”. Ez, mondjuk egyetértésre talált –, csak éppen már mások is mondták az utóbbi évtizedekben!

(Folytatás a 3. oldalon)

ÖNÖK ÍRTÁK

- Taigetosz helyett
- Állások – rövid távon
- Bizonytalan út
- Beolvastam a „leolvasónak”
- Adópolitika
- Baloldaliság MSZP-módra

(6. oldal)

Nem hisznek a gazdák a kétmillió forintban

„Ellátogattunk az ország legnagyobb mezőgazdasági területtel rendelkező megyéjébe, s arra voltunk kíváncsiak, hogy a Bács-Kiskun településein gazdálkodóknak a kilátásba helyezett kétmillió forintos támogatásról mi a véleménye.”

(3. oldal)

CIKKEINKBŐL

- ◆ Finnugor összefogás (2. oldal)
- ◆ Munkásszemmel Nagykovácsról
- ◆ Párt lett a pártellenzékéből (4. oldal)
- ◆ Mikor lesz csongrádi vízlépcső? (5. oldal)
- ◆ Sorsfordulók – proletár szemszögből
- ◆ Ami a századikból kimaradt... (7. oldal)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

November 16. Üzbegisztán és Oroszország politikai és katonai szerződést kötött, amely arra is lehetőséget nyújt, hogy orosz segítséggel verjék le az üzbegisztáni esetleges felkeléseket. Oroszország pedig használhatja a dél-üzbeisztáni volt szovjet katonai támaszpontot. Az USA és az EU a májusi, több száz halálos áldozatot követelő andizsáni vérontás után fordult el Üzbegisztántól.

November 17. Melbourne-ben százötvenezer és Ausztrália több más városában is tízezrek tüntettek a konzervatív kormány által tervezett munkajogi változások ellen. John Howard miniszterelnök – aki a tavalyi választásokon a szenátusban is többséget szerzett – a gazdaság versenyképesebbé tételére hivatkozva év végéig jócskán meg akarja nyirbálni a dolgozók és szakszervezetek jogosultságait.

November 18. Befejezte diplomáciai tevékenységét Valerij Muszатов, aki hat éve volt Oroszország magyarországi nagykövete, és már harmadik misszióját teljesítette Magyarországon. Tevékenységéről elmondta: 2002 óta öt magas szintű találkozót bonyolítottak le a két ország között, és reményei szerint Putyin elnök jövő tavasszal hazánkba látogat. Öt milliárd fölé nő idén az orosz–magyar kereskedelmi forgalom, a magyar export harminc százalékkal emelkedik.

November 19. Önmaga feloszlatására szavazott az izraeli parlament a választások előrehozása érdekében. Izraelben arra számítanak, hogy az eredetileg jövő novemberben esedékes választásokat már márciusban megtartják. Azután alakult ki a kormányválság, hogy szétesett a gázai kivonulás megvalósítására létrejött nagykövetség: a baloldali Munkapárt visszahívta miniszterait a Saron-kormányból.

Ariel Saron

November 20. Ausztriában az év első tíz hónapjában 27 ezer bevándorló kapta meg az osztrák állampolgárságot, ami 14,7 százalékos csökkenés egy év alatt. Jövő évtől tovább zsugorodnak az osztrák állampolgárság elnyerésének feltételei, például átlagosan tizenöt évre nő a várakozás, és a megélhetés biztosítását is jobban ellenőrzik majd. Az osztrák sajtó szerint az ország 8,2 millió lakosa közül egymilliónyian nem az alpesi országban születtek.

November 21. Ha nem sikerül megállapodni a decemberi EU-csúcson az uniós 2007 és 2013 közötti költségvetéséről, akkor készen áll az új tagállamok (így hazánk) számára a felzárkóztatási támogatások kifizetése. A soros brit elnökség csak az utolsó pillanatban készül megtenni javaslatát, lépéskényszerbe hozva ezzel a tagállamokat.

November 22. Egyre több kritika éri Bush amerikai elnököt saját hazájában is iraki politikája miatt. A hírszerzési botrányok, az amerikai áldozatok számának növekedése és a merényletek kapcsán egyre többen követelik az USA csapatainak kivonását a térségből. Míg két éve az amerikaiak 66 százaléka támogatta a háborút, jelenleg 63 százalékuk ellene van. 42 százalékuk szerint pedig az Egyesült Államoknak nem kellene más országok ügyeibe avatkozni.

Kommunista tanácskozás Athénban

A világ 73 kommunista és munkáspártja november 18. és 20. között tanácskozást tartott Athénban. A találkozó értékelte a jelenkori kapitalizmus fő fejlődési tendenciáit, gazdasági, társadalmi következményeit. Véleményt cseréltek arról, hogy milyen választási lehetőséget kínálhatnak ebben a helyzetben a kommunista pártok.

A tanácskozás folytatása volt azoknak a találkozóknak, amelyeket az utóbbi években a Görög Kommunista Párt szervezett Athénban. Ugyanakkor új is volt sok tekintetben. Igen magas volt a pártok részvétele, hiszen a 73 párt lényegében lefedte a világ számottevő kommunista erőit. Jelen voltak a szocialista országok kommunista pártjai, köztük a Kínai KP, a Kubai KP, a Vietnami KP képviselői, és ott volt a Koreai Munkapárt delegációja is. A nyugat-európai pártok szinte mindegyike képviseltette magát. A mozgalom tényleges helyzetét jól tükrözte, hogy Athénba nem jött el sem a Francia KP, sem a német Balpárt delegációja. Nem képviseltette magát a Japán KP sem, amely a kétoldalú együttműködést helyezi előtérbe a sokoldalúval szemben.

A tanácskozás új volt abból a szempontból is, hogy számos párt igen magas szinten képviseltette magát: *Aleka Papanigha*, a Görög KP főtitkára mellett eljött Athénba többek között *Gennagyij Zjuganov*, az Orosz Föderáció Kommunista Pártjának elnöke, *Tatjana Golubjova*, a Belorusz KP első titkára, *Jose Carvalho*, a Brazil KP alelnöke. A Munkáspártot *Thürmer Gyula*, a párt elnöke képviselte. Feltűnő volt ugyanakkor, hogy egyes pártok, köz-

tük az olasz illetve a cseh kommunista pártok csak alacsony szintű delegációt küldtek.

A tanácskozáson értékes eszmecsere folyt a mozgalom kérdéseiről,

ugyanakkor konkrét megállapodások is születtek. A tanácskozások rendszerében az új formában, konkrét tartalommal és célokkal folytatódni fog, jövőre Lisszabonban tartják. A pártok megállapodtak arról, hogy közösen lépnek fel az Egyesült Államokban bebörtönzött öt kubai hazafi kiszabadítása érdekében. Nemzetközi szolidaritási brigádokat küldenek Kubába

és Venezuelába. Közös akciókra kerül sor az Európa Tanács ismert kommunistaellenes határozata ellen. A pártok megállapodtak arról is, hogy összehangolják tevékenységüket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 90. évfordulója megünneplésében. 2006. május elsején nemzetközi akciósorozat lesz a szegénység, a munkanélküliség ellen. A tanácskozáson részt vevő pártok több más megállapodás mellett egyetértettek abban is, hogy támogatják a balkáni kommunista pártokat a határok megváltoztatása, az USA beavatkozása elleni harcukban. A pártok közös nyilatkozatban követelték *Slobodan Milosevic* szabadon engedését.

A tanácskozáson Thürmer Gyula tájékoztatást adott a Munkáspárt helyzetéről. Elismerést váltott ki a párt múlt évi népszavazási akciója a kórház-privatizáció megállítására. A résztvevők nagy tapsal fogadták az elnök bejelentését arról, hogy a tagság akaratából a párt új neve Magyar Kommunista Munkáspárt lesz.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke kétoldalú megbeszélést is folytatott Gennagyij Zjuganovval, az Orosz Föderáció Kommunista Pártjának elnökével. Zjuganov kijelentette, hogy az orosz kommunisták átértékelik a Munkáspárt helyzetét, szolidárisak azzal a küzdelemmel, amelyet a párt marxista többsége a reformista-revizionista ellenléte tényezőkként szemben folytat.

– Munkatársunktól

Finnugor összefogás egy törvény érdekében

Ötödik alkalommal ült össze november 16-án, Strasbourgban az Európai Parlament Finnugor Fóruma. A Finnugor Fórum tavalyi ősszel alakult, tagjai a finnugor származású képviselők pártállásra való tekintet nélkül. A romániai magyar megfigyelők csatlakozása óta a fórum már öt országot képvisel, ezek: Finnország, Észtország, Szlovákia, Románia, Magyarország. Az ülésen először vett részt teljes jogú tagként RMDSZ-es megfigyelő, Kelemen Attila.

Tabajdi Csaba magyar szocialista delegációvezető, a Finnugor Fórum megalakítója és elnöke kifejtette: „a román kormány ígéretet tett arra, hogy még az EU-csatlakozás előtt elfogadják a kisebbségi törvényt”. Az ígéret ellenére a törvényt néhány hete leszavazták. *Tabajdi* elmondta: „a kisebbségi törvény elengedhetetlen a Romániában élő magyar és 18 másik kisebbség identitásának, nyelvének és kultúrájának megőrzése érdekében”. *Toomas Hendrik Ilves* észt képviselő, az észt szocialista delegáció vezetője, az Európai Parlament Külügyi Bizottságának alelnöke elítélte a román kor-

mány magatartását és finnugor európai parlamenti összefogásra szólított fel az erdélyi finnugor kisebbség védelmében. Mint az észt szocialista képviselő elmondta, „Finnország, Észtország és Magyarország európai parlamenti képviselőinek együttesen kell fellépniük, együttesen kell nyomást gyakorolniuk Romániára”. Ki kell fejezni, hogy amennyiben a román kormány nem fogadja el a kisebbségi törvényt, a három ország és támogatóik együttesen fordulhatnak Románia ellen a jövőre esedékes parlamenti szavazáson. *Ilves* azt sem tartotta kizártnak, hogy a vádzáradék-

ot hívják életre abban az esetben, ha nem születik meg időben a kisebbségi törvény.

A Finnugor Fórum lobbierje nem lebecsülendő. A fórum kezdeményezésére és nyomására idén az Európai Parlament szinte ellenszavazat nélküli határozatban ítélte el az orosz föderációbeli Mari El köztársaságban élő finnugor mari kisebbség elnyomását. Ez példaértékű, hiszen ez volt az első kemény hangú európai határozat, amely elítélte valamely kisebbséggel való bánásmódot Oroszország területén.

Tabajdi, Ilves és *Szent-Iványi István* vezetésével e héten ismét összeülnek a finnugor képviselők, hogy a Külügyi Bizottság e heti ülésén egyeztetett álláspont alapján közösen lépjenek fel az erdélyi magyar kisebbség védelmében. A bizottsági ülésén jelen lesz *Mihai-Razvan Ungureanu* román külügyminiszter.

– Tudósítónktól

Sikerült áttörni a közöny falát

Az Európai Parlament Nemzeti Kisebbségügyi Nemzetközi Csoportja november 17-én, Strasbourgban a vajdasági kisebbségek elleni incidensekről folytatott véleménycserét. *Dragan Jovic* szerb belügyminiszter lemondta a részvételt.

A tanácskozás lett, német, osztrák, szlovákiai magyar képviselők, romániai megfigyelők és magyar képviselők valamint független szakértők, európai parlamenti tisztviselők jelenlétében meghallgatta *Kasza József* beszámolóját a vajdasági helyzetről. A VMSZ elnöke elmondta, az Európai Parlament határozott fellépésre tett szerb ígéretekből egyelőre nem sok valósult meg. Papiroknak megalakult azok a vegyesbizottságok, melyek hivatottak lennének eldönteni, hogy kisebbségi jogsértésről vagy egyszerű garázdaságról van-e szó, mivel a rendőrség rendre kocsmái verekedésekként, drogos fiatalok összetűzésekként értékeli az incidenseket. Késik a szabadkai magyar tanárképző főiskola engedé-

lyeztetése, pedig csak a magyar tanítóképzés tudja megállítani a felgyorsuló asszimilációt. Nem történt lényeges változás a rendőrség nemzetiségi összetételében. *Kasza József* elmondta, a Vajdasági Magyarok Szervezete előlegezett bizalommal van mind az Európai Parlament, mind a szerb hatóságok ígéretei iránt, nem kívánja a feszültséget gerjeszteni. Hangsúlyozta, hogy nem csupán a magyarok, de a Vajdaságban élő ruszinok, szlovákok és románok is szenvedő alanyai az atrocitásoknak. A konfliktust a dél-tirolihoz vagy a katalóniaihoz hasonló autonómia oldhatná meg. A kulturális autonómia terén vannak előrelépések, megalakultak a nemzeti tanácsok, ám törvényi felhatalmazás nélkül működ-

nek. A vajdasági magyar vezető bevezetőjében hangsúlyozta, hogy sokat vár az Európai Parlament – Szerbia Vegyesbizottság decemberi látogatásától.

A vajdasági magyarok nem akarják elhagyni hazájukat, ahol évszázadok óta élnek s a probléma megoldásában számítanak az európai közösség további támogatására.

Az eszmecsere összeggezve *Tabajdi Csaba*, a tanácskozás kezdeményezője elmondta, hogy sikerült rávenni a Bizottságot és a Tanácsot, hogy érdemben foglalkozzon a vajdasági kérdéssel: „Áttörtük a közöny falát. Az Európai Parlament fellépésével elérte, hogy a Szerbia-Montenegróval folytatott tárgyalások során szempont lesz az is, hogyan kezelik a kisebbségi kérdést, hogyan rendeződnek a vajdasági kisebbségek, köztük a vajdasági magyarok gondjai. Ezt *Olli Rehn* bővítési biztos legutóbbi nyilatkozatában megerősítette.”

– Munkatársunktól

Szembesülve a miniszterrel

(Folytatás az 1. oldalról)

S a szakszervezeteknek az a válasza, hogy mindenekelőtt a feladatokkal kell tisztában lenni, s ahhoz igazítani a feltételeket, a létszámokat!

Szabó Endre, a SZEF elnöke ezzel kapcsolatban máris elmondta: nem szereti az „olcsó állam” kifejezést, eszébe jut róla egy közmondás, miszerint: olcsó húsnak híg a leve! S hangsúlyozta: a rendszerváltás óta állandóan a (hatalmi) improvizáció jellemezte a változtatásokat! Tegyük hozzá: az egyes kormányok jól fizetett állami tisztségekkel, állásokkal „jutalmazták” híveiket. S aztán egyetlen hosszú távú „megoldás” sem élte túl a következő választásokat!

A finneknél kisebb a létszám

Azt a miniszter is elismerte: egyes ágazatok, bizonyos területek a „lobbizás”, az összeköttetések révén jutnak jobb helyzetbe (azt már kevésbé vallotta meg, hogy a pazarlás serkentő). Példaként említette: a közlekedési felügyelet – amely a fűtaton a sofőröket, kocsiakat ellenőrzi – évi 24 milliárd (!) forintot költ el, míg a légi baleseteket vizsgáló szervezet vezetője a saját autójával kénytelen külföldre menni – szolgálatai célból. S egyáltalán, Finnországban – ez is uniós állam – ötven alkalmazottal (!) működik a rokontárca, s a gazdasági élet nem sýnyli meg. A magyar minisztérium ötszázaléknál több alkalmazottal látja el a feladatát.

Az igazság, hogy van mit javítani az állam szervezetén, igazítani a mai valóságához, a megoldandó kérdésekhez, a feladatokhoz! De a munkát el

Szabó Endre

kell végezni! Mégpedig magas színvonalon. S akik így dolgoznak, azokat meg kell (tartani) fizetni! De nem mások rovására, ahogy napjainkban is hallható: „gazdálkodják ki” a béreket, s ha elbocsátanak, a megmaradó bérből lehet emelni! Arról nincs szó, vajon az elköltöttek munkáját ki és mennyiért végzi el!?

Működik ma is bizonyos „teljesítmény” megítélés: Szabó Béla 78 százalékra, Kovácsné 84 százalékra végezte a munkáját! De a kérdés, miként lehet százalékban mérni az ügyintézés, az akták számát, a szellemi teljesítményt? Akik emellett kardoskodnak, csupán a „versenyszférát” képezik le, a teljesítmény-elvűséget másolják szolgálai módon. Óhatatlanul tág tere van eközben a szubjektív megítélésnek, a részrehajlásnak, a kedvezésnek.

Meddig lehet csökkenteni?

S a gondolatok nem maradtak a szószoki mikrofonnál. A díszteremben elhangzottak ott burjánzóztak a folyosói beszélgetésben, amíg a rövid szünet tartott. Hadd ne említsük név szerint, aki kételkedett a miniszter ígéretében. „Még a

múltban elküldöttek sem jutottak álláshoz” – mondta az egyik dunántúli résztvevő, már akinek a városában ugyancsak megtelepedtek a multik, és virágzik a piacgazdaság.

Mások azzal toldották ezt meg, hogy a 2003-tól utcára került emberek, vagy tízezen, közel 20 százaléka tudott elhelyezkedni a versenyszférában, 20 százaléka nyugdíjba ment (?) és 60 százaléka még mindig foglalkoztatásra vár! Mutassák meg azt a tőkést, aki a gázár emelését vagy bármely költségnövekedést nem az alkalmazottak elbocsátásával kompenzálja!

Völgyi Ferenc a Fővárosi Közigazgatási Hivatalból azt szorgalmazta: a pártpolitika

Fehér József

ne „nyúljon” bele a közigazgatásba! A közelmúlt rossz példájaként említette Terry Black adoptálási, illetőleg a hegyvidéki turulmadár ügyét! Csak rontanak a helyzetben a pártpolitikusok – mondotta. A hatóságok végezzék a dolgukat a jogszabályok szerint (más kérdés, hogy a jogszabályokat hozzáértő jogászokra kell bízni).

Németh Miklósné Győrből kérdéseket tett fel a miniszternek: „Nem gerjesztik politikai indokok a közsféra megítélését? Jól képviselik a médiuumok az országos vezetők kijelentéseit? Mennyi ebből a sajtóérdekeket szolgáló torzítás?” (Magyarán: jobban eladható az újság, ha nem egészen azt közlik, amit valaki mond.) Kiskunhalas jegyzője arról szólt: a 44 ezer lakosú város ügyeit ötvenhárom intézik ma a hivatalban – hová lehet még csökkenteni a létszámot, amikor ömlik „fentről” a rendelet-halmaz?

S örvendetesen, volt aki kiállt a szövetségi intézmények védelmében, a sport és szociális eszközök, termék megtartása mellett, holott a miniszter szerint semmi közük a teniszpályák, az óvodák fenntartásához! Magyarán, akinek ilyen célú igénye van, az fizesse meg, ne a költségvetést terhelje a kiadás!

Szerencsére volt, aki éppen a versenyszféra gyakorlatával replikázott: ha a multinak megéri, hogy alkalmazottai fizikai erejük teljében végezzék – minél jobban és többet – a napi munkát, akkor az állam is gondoskodhat az embereiről...

Időszerű volt ez az eszmecsere, különösképp, hogy a Fővárosi Napján tartották – mondotta Árva János, a levézető elnök –, s remélhetőleg erről is szó lesz az ünnepi ülésen, ahol a kormányfő a jövőről beszél(t). S a jövő mutatja meg, mennyit érnek a szavak...

Mártonfy Mihály

Nem hisznek a gazdák a kétmilliós ígéretben

A Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium politikai államtitkára bejelentette, hogy még az idén 150 milliárd forint, jövő januárban és februárban pedig további 100 milliárd forint támogatáshoz jutnak az agrárgazdálkodók. Jövőre 22 százalékkal emelkedik az agrár- és vidékfejlesztési támogatások összege. Ebből a 400 milliárd forintból 239 milliárd forintot tesz ki az Európai Unió alapjaiból érkező összeg és 161 milliárd forint a hazai forrás. Az államtitkár azt is hangsúlyozta, hogy az egy termelőre jutó éves támogatás így eléri a kétmillió forintot.

Ellátogattunk az ország legnagyobb mezőgazdasági területtel rendelkező megyéjébe, s arra voltunk kíváncsiak, hogy a

Bács-Kiskun településeinek gazdálkodóknak a kilátásba helyezett kétmilliós forintos támogatásról mi a véleménye.

Kiskőröstől húsz kilométerre, a bugaci erdő alatt Bócsa határában levő egyik tanyánál álltam meg, mert a fóliasátorból kijött egy férfi. Bemutatkozás után Pálkás István östermelővel beszélgetni kezdtünk.

– Mióta földművel, s miket termesz?

– Szüleimtől tanultam a kertészkedést, gyerekkorom óta ezt csinálom.

(Folytatás az 5. oldalon)

LAKNI AKARUNK!

(Folytatás az 1. oldalról)

Igaz ugyan, hogy a Nyugati aluljáróban engedélyezték az Utca Embere Alapítvány rendezvényét, az úgynevezett „virasztást”, ahol a csövesek még szavalhattak is, ám ezzel szemben más napokon bizony a hajléktalanok egyszerűen ki vannak innen tiltva! Immáron tavaly április óta. És a folyamatos rendőri jelenléti biztossága is a távolmaradásukat. Átszorultak hát a Lehel térre, a Dózsa György útra vagy máshová. Ott alszanak a metróbejáratok mellett a kövön, paplanokba csavarodva.

Nem hiszünk mi már a hatalom mézes-mázos meséinek, átlátszó propagandájának! Konkrét tetteket várunk és több átélést. Úgy mint a kormánytól, a szakminisztériumoktól, s a parlamenttől, és ezzel együtt az egész felső tízezertől, vagyis lényegében a gazdagoktól. Mivel Magyarországra fokozottan érvényes az a vadkapitalista törvényszerűség, hogy szegénység nélkül nincs gazdagság, ezért elmondható, hogy a felső tízezer puccos pompája a

nyomorgó nép pénzéből való-sult meg.

Törvényes rablás

Elvárjuk mi itt, a baloldalon, hogy a magyar parlament tegyen végre hathatós intézkedéseket a hajléktalanság és a nyomor kezelésére s felszámolására. Úgy mint például a Végrehajtási törvény felülvizsgálata. Mely törvényre hivatkozva a végrehajtók kisgyermekes családok feje fölül árverezik el a lakásaikat, házaikat, teszik ki őket az utcára.

Mely törvény információink szerint az összes hitelt ingatlan-alapúvá teszi, feljogosítván a hitelezőket arra, hogy végső esetben behajtás címén elvehessék az adós lakását, házáat. És mivel Magyarországon gyakorlatilag nem létezik bérlakás, így ez a törvény felhatalmazza a hitelezőket, hogy elvegyék az emberek utolsó életlehetőségét.

A hitelezők javára van beállítva minden, akik az esetek nagy részében ráadásul uszórások.

Itt vannak például a hatalmas, irreálisan magas rezsikölt-

ségek, melyek elmaradása, nem fizetése esetén könnyen adóssá válhat egy egész család. És ez már hiteltartozásnak vehető.

Vagy a bankhitelek. Amelyek sok esetben már súlyos uszorahitelek. Mert mi másnak nevezhető az, amikor 1 millió forintra 1 millió 700 ezret kell visszafizetni három év alatt? Vagy mekkora kamatot kell fizetni egy 438 százalékos teljes hitelmutató esetén?

A bankárok azzal mentegőznek, hogy nem kötelező ezeket a hiteleket fölvenni. De ha egyszer nincs más mód arra, hogy például egy fiatal dolgozó család otthonhoz jusson? És most ne jöjjön nekem senki a már leszerepelt Fészekrakóval! Az sem más, mint egy hitelprogram. Ráadásul csakis a magasabb jövedelműeknek.

Az ilyen uszoraprogramoknak köszönhető a bankszektor extraprofitja 2004-ben.

Ezek ravasz csapdák, melyeket a rafinált pénzemberek állítanak fel az egyszerű emberek számára. Mert lényegében vajon mi más lenne egy hűségnyilatkozattal kombinált vásárlási hitel? Amelyből roppant nehéz, szinte lehetetlen kikeveredni a határidő lejártá előtt. És ha a vásárló már nem bírja fizetni az egyre magasabbra szökő mobiltarifákat, akkor kész. Be is zárul körülötte a csapda. Óriási összegekkel tartozik a mobilvállalatnak.

Rezsitartozások, banki hitelek, mobiltarifák. No és persze a parkolási díjak. Ezek mind-mind indokok arra, hogy törvényes háttérrel vegyék el, rabolják el az emberektől az utolsó vagyonkájukat is! Ezért hát itt az ideje, hogy újra gondoljuk azt: vajon a megfelelő emberek ülnek-e a Parlamentben, akár a bal-, akár a jobboldalon!?

Fort András

HA RÁ HALLGATNÁNAK...

Majd ha nem lesz, aki beadja az injekciót. Majd ha nem lesz nővér, aki hordja az ágytálat. Majd ha nem lesz tanár az iskolában, és a gyerekek a lyukasórán a drogot próbálják ki. Majd ha nem lesz, aki az építési engedélyt intézze. Ha nem lesz szociális munkás, aki az esett embert felkarolja – akkor emlékeztek Matolcsy György, a volt fideszes miniszter szavaira (a Hírszerző internetes újság információja szerint): „Kétszáz ezer embert el kell bocsátani a közszférából...”

Ez mondjuk, elég kemény, azok után, hogy a leépítés két éve hétezer embert érintett. S még ma sem tudni, hogy ez a szám már „felszívódott-e”, az tény, hogy a közsféra szakszervezetei sztrájkkészültséget tartottak!

Ha Matolcsy Györgyre hallgatnak, akkor ki üldözi majd a bűnt, a gyilkost, a tolvajt? Az okmányirodán ma is eléggé sokáig tart a személyi igazolvány, a jogosítvány és egyéb papírok elkészítése. A kórházakban nincs elég nővér, műtősnő, az iskolákban elég szaktanár, a földhivatalokban tisztviselő – és Matolcsy úr sokallja a már 750 ezerre apadt „közszolgát”.

Úgy véli, adja fel az ál-

lam a fogyasztóvédelmet, a munkavédelmet, a civil élet szervezését? Úgy véli, fizesse meg mindenki a szolgáltatást, amit igénybe vesz! Magyarán, privatizálni mindent, amire a társadalomnak szüksége van. Rendben, fizessék meg – a gazdagok, de az adójukat is! S akinek nem telik rá? A kisnyugdíjas, a minimálbéren dolgozó, a kisfizetésű tanár, tisztviselő, a gyárimunkás, az alkalmazott?

Persze, arra nem is kell költeni? Amnyi legyen belőlük, amennyi az új urakat kiszolgálja, meg a termelést, a fodrászt, a fitnesszt, a szállítást stb. Náluk viszont érvényes a „svéd adórendszer, ugandai bérekkel”. Vagy még ez is sok? Kicsivel, pár ezer kilométerrel odább, marék rizsért is dolgoznak...

Járai Zsigmond, a Magyar Nemzeti Bank elnöke a Világgazdaság-beli cikkében 230 ezer közalkalmazottal könnyítené az államot. Mondjuk, ennyivel növekedne a foglalkoztatás nélküliek száma és mennének segílyért – az adózók terhére! Ez is Fidesz-politika. S még csak a kampány kezdetén vagyunk. Mit eszelnek még ki a polgári szövetségben a hozzáértők?

M. M.

Párt lett a pártellenzéből

„Magyarországi Munkáspárt – 2006 néven új politikai formációt hoztak létre általuk kongresszusnak nevezett szombati tanácskozásukon a Thürmer Gyula vezette Munkáspárt működésével és irányvonalával elégedetlen tagok küldöttei Budapesten. Az új szervezet elnöke Fratanolo János lett, akit éppen egy hete menesztettek a Munkáspárt Baranya megyei elnöki posztjáról; alelnökké választották az elnöklétséget nem vállaló, a Munkáspártban eddig hasonló posztot betöltő Vajnai Attilát, valamint Bársony Margit szolnoki küldöttet” – adta hírül a Magyar Távirati Iroda múlt szombaton.

A kisebbség pártot csinált

A kisebbség pártot csinált magának. Mintegy kétszáz személy lehetett jelen a Villányi úton. Később kiderült, hogy a legtöbb szavazatot, amit leadtak egy személyre, az 192 darab volt, tehát a jelenlévők száma se volt sokkal nagyobb.

Nagy meglepetésre nem Vajnai lett az elnök, hanem Fratanolo János. Vajnai alelnökséget vállalt, hasonlóan Bársony Margithoz, az egykori szolnoki elnökhöz. Bognár Péter, aki Vajnaikat képviselte a Munkáspárt elleni perben, most „hatalomhoz” jutott, ő lett az etikai bizottság elnöke. Az elnökségükben helyet kapott a budapesti Kosik Lajosné, aki alapszervezeti titkárként a KB döntései után is bújta Vajnaikat. Most elnyerte jutalmát. Molnár Miklós, aki a KB legutóbbi ülésén még aláírta a Munkáspárt képviselői szerződését, most már Fratanolo mellett elnökségi tag.

A cél változatlan: gyengíteni a Munkáspártot

„Fontos és fájdalmas döntésnek” nevezte Fratanolo János, hogy új párt létrehozására kényszerültek; az eredményhirdetést követően tartott beszédében kijelentette: erre azért volt szükség, „hogy legyen valóban alternatívája a baloldalnak a jövő évi választásokra, legyen olyan Munkáspárt, amelyre érdemes szavazni”. Ezek a szavak önmagukért beszélnek. Mi történhet ugyanis a választásokon? Lesz nagyon sok ember, aki nem akar az MSZP-re szavazni. Azért, mert megunták a hazudozásukat, a képmutatásukat. Azért, mert megértették, hogy ők se különbek a Deákné vásznánál. Ezek a választók nem akarnak a Fideszre sem szavazni, mert nem hiszik el Orbán nagy „munkásbarátságát”. A Munkáspártra viszont szívesen szavaznának. Mert ismerik. Mert becsülik. Mert a munkáspárti vezetők nem loptak, nem csaláltak, nem korrumpálódtak. S ekkor jön Fratanolo úr, aki megpróbálja meggyőzni a választókat, hogy ne az igazi Munkáspártot szavazzanak, hanem az ő pótpártját.

Bármennyire is pótpárt az új párt, valamit mégis kellett volna adni az embereknek. Vajnai és Fratanolo ezzel adóskodtak. Erejükből arra tellett, hogy ismétlegessék az eddigi tételeiket. Nem igaz az, hogy nincs fasiszta veszély, nagyon is van! Baloldali összefogásra van szükség! Na és természetesen, rendet kell tenni a pártban, mert Thürmer diktatúrát teremtett. Vajnai beszédének döntő részét egyébként is nem leendő saját pártjának, hanem a Munkáspárt és Thürmer Gyula személyes szidalmazásának szentelte.

Az MSZP malmára hajtják a vizet

Egy helyen Vajnai nyilván úgy érezte, hogy nagy elméleti felfedezést tett. Idézzük: „Egy párttagunk kérdezte tőlem a napokban: Mi a fontosabb? A párt bejuttatása a parlamentbe vagy az MSZP kormányon maradása? A válasz a következő. Ha a Munkáspárt bejut a

parlamentbe, akkor meg lehet akadályozni a Fidesz hatalomra jutását. A kettő között tehát nem vagylagos kapcsolat van. Nem tudunk olyan politikával bejutni a parlamentbe, amely a Fidesz hatalomra jutásához aszisztál.” Na most, mi a valóság? A valóság az, hogy a Munkáspárt a szocialistáktól elvett szavazatokkal juthat be a parlamentbe. Amennyivel több szavazatot jut a Munkáspártnak, annnyival kevesebb szavazatot jut az MSZP-nek. A Fidesznek ehhez semmi köze. Ezeket a szavazatokat nem ő szerzi, hanem a Munkáspárt. Az MSZP és a Fidesz között ma kicsi a különbség. Ha a Munkáspárt kapja a szavazatokat és nem az MSZP, az MSZP elvesztheti a kormányhatalmat. Ettől nekünk meg kell ijedni? Vajnaiék szerint igen. Szerintünk meg nem! Ha a Munkáspárt bent van a parlamentben, akkor a munkás is bent lesz a parlamentben, és ez a döntő. Ha az MSZP hatalmon maradása érdekében a Munkáspárt helyett az MSZP kapná a szavazatokat, kinek segítenék? Nem a munkásnak, nem a Munkáspártnak, csak az MSZP-nek. A Fratanolo-Vajnai-féle párt ezért az MSZP malmára hajtja a vizet.

Mit tesz a Munkáspárt?

A Munkáspárt dolgozik tovább. A pártellenzék kivált a pártból. Ez jó! Jó, mert több mint 500 napja rombolták, gyengítették a Munkáspártot. Elég volt belőlük. Aki eddig nem értette az ellenzék valós szándékait, ma világosan értheti. Tisztábbak lesznek az erőviszonyok. Jó ez azért is, mert tudjuk: kire számíthatunk és kire nem. Van a dolognak rossz oldala is. Az új párt még sok borsot fog az orrunk alá törni. Ezen nem tudunk változtatni. Nekünk munkával kell bizonyítanunk. Ha mindenütt lesz jelöltünk, ha mindenütt lesz munkáspárti lista, akár mit is csinál az új párt, a jelen és a jövő a miénk.

M. L.

Akik önmagukat zárták ki a Munkáspártból

Az alábbiakban közöljük az új párt vezetőségének listáját. Nem azért, hogy reklámot csináljunk nekik, hanem azért, hogy mindenki lássa: ezek az emberek önmagukat zárták ki a Munkáspártból. Ők már nem a mi vezetőink, nem a mi tagjaink.

ELNÖKSÉG

Elnök: Fratanolo János

Alelnökök: Vajnai Attila, Bársony Margit

Tagok: Balog Jánosné, Ferenczi Miklós, Gordos Gábor, Kecskeméti Sándor, Kiss Bálint, Kosik Lajosné, Kövér László, Molnár Miklós, Pöttendi János, Tajcs Ferenc

PÁRTETIKAI BIZOTTSÁG

Elnök: Dr. Bognár Péter

Tagok: Kiss László, Lengyel László, Pöttendi Jánosné, Szerémi Béla

PÉNZÜGYI ELLENŐRZŐ BIZOTTSÁG

Elnök: Jónás Ferencné

Tagok: Barabás Bálint, Halász Miklós, Jávorszki János, Szabóné Farók Éva

Munkásszemmel Nagykorösről

Mióta itt a kapitalizmus, a munkások húzzák a rövidebbet Nagykorösről is. Tizenöt éve már, hogy nincs képviselőjük sem az önkormányzatban, sem a parlamentben.

Élik küzdelmes napjait az emberek. Egy öttagú család napi megélhetése ma négy-ötezer forintot emészt fel. Akikre példaként hagyatkozom, a Juhász utcában lakó Balog Zoltánék, nincsenek egyedül ezzel. Munkába állni, netán tartósan elhelyezkedni egyre nehezebb. Régebben, 14–15 óra között messze el kellett kerülni a Nagykorösi Konzervgyár környékét, a műszakváltáskor a kapun kitóduló munkásoktól akkora volt a forgalom az Örkényi úton és a Kossuth Lajos utcában. Ma? Felére szűkítették az üzem kerékpártárolóját, de még így is nagy. Csupán néhány autó parkol annál a gyárnál, amely az előző rendszerben Közép-Európa legfejlettebb feldolgozóinak számított.

Három-négyezer embert foglalkoztatott! Akkoriban Balog Zoltán is itt töltötte a kamionok tartályaiba a gyümölcsvelőt osztrák, német és francia vevőknek. Parádicsom- és almaszirtmenny az USA-ba, dzsem az angoloknak és a japánoknak. Ami kimaradt, a gyengébb minőségű termékeket eladták az oroszoknak. A konzervgyár nem csődbe ment, hanem csődbe vitték, ami a külföldi tőkésnek állt érdekében. Az állam bűne, hogy engedte idegenek kezére átjársani. Koncz Viktor, aki ezt a megállapítást teszi, ma sem érti, hogy robbanhatott le egy olyan feldolgozóüzem, amely harminc éven át nyereségesen termelt? A férfi kútfúróként keresi a kenyerét, és a munkás szemével is látja: nem jó irányba halad, több tekintetben pedig egy helyben topog a város. Például már nincs születése.

Koncz Viktor

Medgyesi Zoltán

A régi, de azelőtt könnyebben megközelíthető SZTK épülete is jobbra kihaszánlatlan. A Kispipa Vendégházánál életveszélyes a zebrán átkelni a forgalomszabályozó lámpák hiánya miatt. De más is zavarja a körösi munkást.

– Ha rajtam múlna, egy olyan strandot, mint a Ceglédi út mentén lévő, nem hagynék gazdátlanul tönkremenni. Gyógyvíze van. A korabeli képeslapok is megörökítik. Mégis a képviselők, ahelyett, hogy figyelmet szentelnének rá, inkább csak szócsépléssel töltik az idejüket. Nem veszik észre, hogy elég már a marakodásból!

Elege van az embereknél, köztük Medgyesi Zoltának is a politikai cirkuszokból. Nem véletlenül döntött úgy, hogy belép a Munkáspártba.

– Az MSZP és a Fidesz folyton csak egymást mocskolja, úgy tesznek, mintha az embereket semmi más nem érdekelné – mondja a gépkocsivezető férfi egy ugyancsak öttagú családjában. – Akörül, hogy mi lesz velem vagy másokkal, nem csapnak ekkora lármát. Kinek válik könnyebbé az élete attól, hogy Orbán Viktor vagy Gyurcsány Ferenc mit mondott Amerikában? A tévécsatornák is csak arra jók, hogy eltereljék a figyelmet a mindennapi

gondjainkról. Például arról, hogy a munkás mennyire kiszolgáltatott a munkaadójának. Mit tud vásárolni tízezer forintból? Képes-e eltartani a családját? Visszavesszi-e a kocsiat az autókészítő, ha betegség vagy egyéb ok miatt elmarad egy részlettel? Ezek mind hűsbavágó kérdések, a legkevésbé sem Gyurcsány- és Orbán-ügy.

A Munkáspárt Forró Csabánét indítja Nagykorösről és a hozzá tartozó településeken a jövő évi parlamenti választáson. A háromgyermekes anyja foglalkozásánál fogva – kiszolgáló a Szabadszállási úti Sláger Büfében – sajátos helyen és helyzetben éli meg az ott megforduló emberek problémáit. Erről így vall:

– Magam is tizenkét órát dolgozom naponta, hogy legalább a hétvégem szabad legyen a családdal. Nem panaszként mondom, de ez a valóság. Az ingerültség, az idegesség gyakori. Néha én iszom meg a levet. Én kapom a végét! Nem azért, mintha én tehetnék róla, ami a vásárlókat, az embereket nyomasztja. Látom, milyen fáradtak, túlterheltek a napi meló után, már, akiknek van munkája. Általuk is érzékelem, hogy az élet, ahogyan most van, így nem mehet tovább. Tenni kell valamit, hogy jobb legyen! Azzal, hogy indulok a választáson, ebben szeretnék közreműködni.

Kohl Antal

A MUNKÁSPÁRT ELNÖKSÉGÉNEK FELHÍVÁSA A PÁRT MINDEN TAGJÁHOZ ÉS SZERVEZETÉHEZ

Kedves Elvtársak!

A Munkáspárt küzdelme azért, hogy a pártot megvédjük az ellenzéki támadásokkal szemben és a siker reményében induljunk a parlamenti választásokon, új szakaszához érkezett.

1. A pártellenzék képviselői november 19-én, szombaton úgynevezett kongresszust tartottak Budapesten. Ez a rendezvény minden szempontból törvénytelen volt, mivel kongresszust összehívni csak a Központi Bizottságnak van joga. Ezt a rendezvényt pedig nem a Központi Bizottság, hanem a Vajnai-Fratanolo-féle pártellenzék hívta össze. Ez a rendezvény nem a Munkáspárt rendezvénye volt, ehhez a Munkáspártnak nincs köze, annak egyetlen döntése sem vonatkozik a mi pártunkra.

2. A pártellenzék Magyarországi Munkáspárt – 2006 néven új pártot létrehozott. Ezzel végleg leleplezték igazi szándékait. Nekik sohasem az volt a fontos, hogy a Munkáspárt erősebb legyen.

Mindig is arra törekedtek, hogy megszerezzék a párt vezetését és átvigyék az MSZP oldalára.

A pártellenzék 500 napon át a pártban belülről rombolta, bénította a Munkáspártot. Most úgy döntöttek, hogy új pártot szerveznek. Miért cselekedtek így? A pártellenzék képviselői nem adták fel szándékukat, hogy gyengítsék, bénítsák a Munkáspártot, csak taktikát váltottak. A Központi Bizottság legutóbbi ülésén rájöttek arra, hogy a KB-tagok többségének és a párt többségének elege van az ellenzékéből. Megértették azt is, hogy december 17-én, a párt 21. Kongresszusán végleg megszabadul tőlük a párt. Ezért szerveztek most sietve új pártot.

3. Nem örülünk az új párt létrejöttének, mert sok zavart fog okozni. Ez azonban még mindig jobb, mint ha belülről rombolnák tovább a pártot. A kívülről jövő támadásokkal könnyebben felvesszük a harcot, mint a párt belső bénításával.

4. Mi most a teendő számunkra?

Tudatosítsuk mindenkivel, hogy a Munkáspárt mi vagyunk. A Fratanolo-féle párt tagjai abban a pillanatban kiváltak a Munkáspártból, amikor egy új pártban tagságot és tisztséget vállaltak. A mi szervezeti szabályzatunk kimondja: „A Munkáspárt tagja nem lehet tagja más pártnak vagy a Munkáspárt céljaival és politikájával szembenálló politikai szerveződésnek.”

Aki ma a Munkáspárt tagja, holnap is a Munkáspárt tagja marad, kivéve, ha át lép egy másik pártba. A Fratanolo-féle párt meg fogja keresni tagjainkat, és azt fogja híresztelni, hogy ők a Munkáspárt. Ne higgyetek nekik! A Munkáspárt tagjai és szervezetei mi vagyunk, és senki más. A Munkáspárt pedig mi vagyunk, mi, a többség.

A Munkáspárt egyetlen vezetője, egyetlen KB-tagja, egyetlen megyei és kerületi vezetője sem lehet olyan személy, aki belépett a Vajnai-Fratanolo-féle pártba. Mostani ismereteink szerint jelenleg kilenc ilyen KB-tag, két

ilyen megyei elnök és egy ilyen kerületi elnök van. Ezek az emberek önmagukat fosztották meg munkáspárti tisztségüktől. Helyükre újakat fogunk választani. A közeli időkben minden egyes vezetőt megkérdezzük: tagja-e más pártnak? Ha igen, újakat választunk helyükre is.

A Munkáspárt szervezeteiben most választják a küldötteket a 21. Kongresszusra. Legyen az küldöttválasztás minden egyes szervezetben az őszinte szembenézés, a párt erősítésének eszköze! Olyan küldötteket válasszunk, akik a többség akaratát képviselik. Ne válasszunk olyanokat, akik az ellenzék oldalán állnak, ne válasszunk ingadozókat!

A Magyar Kommunista Munkáspárt, rövidített néven Munkáspárt bírósági bejegyzését megindítottuk. A Magyar Kommunista Munkáspárt és a Munkáspárt ugyanazon párt, nem új pártot szerveztünk, hanem a tagság akaratából a réginek adtuk új nevet.

A kép illusztráció

Mikor lesz csongrádi vízlépcső?

Nemrégiben egyhangúlag támogatta a Csongrád megyei közgyűlés, hogy a csongrádi duzzasztómű megépítése kerüljön be a következő Nemzeti Fejlesztési Tervbe, amely 2007-től 2013-ig valósulna meg. A végső szót a parlament mondja majd ki.

A Tisza szabályozása előtt a csaknem önmagukban visszatevő kanyarulatokon felfelé való hajózás lassúságáról humoros képet fest az egykori történet. A parti csárdában megszállt utasok reggel, hajóra szállás előtt búcsúzkodnak a fogadóstól, aki – nagy csodálkozásukra – élénken érdeklődik, mit kérnek az urak vacsorára. – De hiszen mi továbbhajózunk, fogadós uram! – No éppen azért kérdezem, mert aki innen elindul a Tiszán reggel, az estére mind itt vacsorázik nálam.

A Tisza alföldi szakaszának hossza a szabályozás előtt 1213 kilométer volt és ez 112 mederátvágással 760 kilométerre rövidült.

A Tisza-szabályozás elvégzése után megromlottak a vízi közlekedés lehetőségei. Az átágások következtében megnövekedett az esése a folyónak, és a meder kiszélesedése miatt a kisvízek idején csökkent a gázlók feletti vízmélység, ezért a szabályozások befejezése után a Szolnok feletti szakaszon már közepes vízállások idején is hajózási akadályokkal kellett számolni. Javított a helyzeten a múlt század elején megkezdett kisvízi szabályozás. Ennek hatása azonban csak kisebb mérvű, így a folyamatos hajózási duzzasztás nélkül nem biztosítható.

A teljes hajózhatósághoz a Tisza teljes csatornázása szükséges, de ez csak a huszadik század második felében kerülhetett napirendre, ugyanis a tiszalöki vízlépcső 1954-ben, a kiskörei vízlépcső 1973-ban készült el, amely építésében 1968–73 között magam is személyesen részt vettem mint a duzzasztómű és hajózási ki-

vitelező építészvezetője. A Tisza távlati fejlesztési terve között szerepel még a tiszalöki vízlépcsőhöz illeszkedő domború vízlépcső és a veresmarti tározó, majd ezt követően a vásárosnaményi vízlépcső megépítése.

A Szerbia területén 1976-ban üzembe helyezett törökbecsei (Novi Becej) duzzasztómű, amely a 63-as folyókilométernél épült meg, duzzasztott hatása a még megépítendő csongrádi vízlépcső küszöbszintjéig terjed.

A csongrádi vízlépcső a Tisza 254,4 folyamkilométerénél 1 km hosszú jobb parti átvágásban épült volna. A vízlépcső fő létesítményei az alábbiak lettek volna: 5x24 méteres nyílású duzzasztómű, 12x85 méter hosszú hajózási, hullámtéri duzzasztómű, meder- és hullámtéri művek, parti létesítmények. A jobb és bal parti árvízvédelmi töltés közötti szakaszon a műtárgyak fölött üze- mi híd épült volna (viszont megépült a hetvenes években a körgát, az oda vezető út, s a villamos hálózat is). Ez a hetvenes évek egyik legnagyobb terve volt, végül mégsem fejezték be. A csongrádi duzzasztómű megépítése képes lett volna egyszerre megoldani a folyón jelentkező hajózási, ökológiai, mederkarbantartási és árvízvédelmi problémákat. Pénz hiányára hivatkozva állították le a vízlépcső építését a hetvenes években.

Mára már készen van a tiszalöki és a kiskörei vízlépcső, és az elárvult gödörmaradvány hirdeti a csongrádi vízlépcső jövődjét helyét.

Be kell vallanunk, hogy a vízi közlekedés ügye hazánkban még nagyon gyermekcipőben

jár. Időközben ugyan elkészült a Tiszán (a szerbiai törökbecseivel együtt) három vízlépcső, s ezzel a mai hajók számára a csatornázott szakaszokon van megfelelő vízmélység a Tisza hosszú szakaszán, de a nyári sétahajózás mellett a sóderszállítás az, ami napi egy, esetleg két hajókaravánt jelent egy-egy folyószakaszon. A kiskörei vízlépcső megépítése után (1973-ban) kialakult Tisza-tó térségében egyre inkább előtérbe került a hajózási. Az érintett önkormányzati vezetők a tiszai személyhajózási újbóli beindítását szorgalmazzák, az ehhez szükséges hajókikötők létesítésével. Az utóbbi években a tiszai hajózási megindítása szempontjából már vannak szép és biztató eredmények, azonban ez még nem az igazi. A hiányzó csongrádi vízlépcső megépítése után lendülhet csak fel a hajózási. Remélhetőleg, a Tisza vízi útja és az olcsó vízi szállítás valószínűsége előbb-utóbb a gazdasági megfontolások előtérbe kerülnek. Hatalmas távlatokat biztosítana a mai technikai előrehaladottság mindezekhez.

Véleményem szerint a csongrádi duzzasztóműn kívül a távlatokban még meg kell építeni a domború, a veresmarti és a vásárosnaményi vízlépcsőt is ahhoz, hogy a Tisza teljes magyarországi szakaszán az ukrán határig a hajózási biztonságos legyen. Számolni kell azzal, hogy a legnagyobb hangozókodók majd most is a hozzá nem értők hada lesz. Vigyázzunk, hogy a vízlépcsőügy ne kapjon ismét politikai töltést, úgy mint Bős–Nagygyőr esetében, bízzuk ezt kizárólag a szakemberekre. Továbbá vigyázzunk, nehogy egy olyan zsákutcába hajszolják Magyarországot, mint ez már megtörtént Bős–Nagygyőr esetében.

Kövesi András Endre

Nem hisznek a gazdák a kétmillió forintban

(Folytatás a 3. oldalról)

Most 1400 négyzetméteren fóliában termeszték paprikát, paradicsomot, káposztát, szóval szinte mindent, ami a konyhára kell. Különböző piacokon áruljuk a feleségemmel, de nem nagyon viszik. Érthető, hogy egyre kevesebben vagyunk, akik a földet művelik. A fiamat, lányomat sem érdekli a mezőgazdaság, azt mondják, hogy nem éri meg. Annak idején két hektáron termesztettem búzát, kukoricát, de az unió előírásának megfelelően parlagfűvizsgálatot tartottak, s az idén megtöltötték, hogy ezzel foglalkozzunk, mert kedvezőtlen adottságú a terület. Nemcsak búzát, kukoricát, de napraforgót, lucernát, burgonyát sem lehet termesztetni. A két hektár földem most fekete ugar, nincs bevetve, de társzántam, tehát gyommentes.

– Mikor veti be?

– Nem tudom, de a tiltás miatt jövőre is üresen marad, s ez

met, s azóta kertészkedem.

– Kijön belőle?

– Nehezen, mert az élet a tanyán sem olcsó, ott is fogni kell a forintot, s ráadásul becsapnak bennünket.

– Hogyan?

– A családtagjaim, vagyis az anyám, a testvéreim, a sógorom 40 holdon tritikálét és napraforgót termesztnek. De a tavalyi s az idei tritikálé nagy része ott van a fészerben, mert nincs piaca. A magyar paraszttól senki sem vesz terméket, a konzervgyárak megszűntek, s az EU olcsó gabonát hoz hozzánk. A sógorom intézi a 40 hold adminisztrációját, s mivel a falugazdásznál bejelentkezett, kérésre tavaly kapott valamennyi földalapú támogatást. De a környékben többen is jegyeztették magukat, s egy fillért sem kaptak. Én nem bajlódom ezzel, a kétezer négyzetméteremmel kicsi vagyok ahhoz, hogy valamennyit adjanak. Azt várom, hogy az egész unió összeomol-

kát egy félegyházi kft-nél, ahol raktárosként dolgozom. Kijöttem körülnézni, hogy a hét végén miket vihetünk a piacra. De már megyek is haza, mert ilyenkor jobb a félegyházi családi háznak melegében lenni.

– Miket termesztnek, s melyik piacra viszik az árut?

– A feleségem őstermelő, én a munkám mellett segíték neki a fóliázásban s másfél holdon a burgonya és vöröshagyma termesztésében. Nem érdemes váltogatni a piacot, mert egyikben sincs kereslet. A vetőmag, a növényvédőszer, a tápanyag, a szerves- és műtrágya ára a duplájára ment fel. A hazai termékek ára viszont tíz éve semmit sem változott, sőt annak idején drágábban el lehetett adni például a burgonyát, amit most negyvenért is fitymálnak. Nem éri meg a földet megforgatni. A hazai primőrnek sincs ára, a külföldiek által behozott silány termékek megölik a magyar árukat. A paradicsom valahogy tartotta magát, de az uborka, paprika sehol sem volt. A vöröshagyma kilóját száz forintért kínálom, de a nagybanin 50-60-ért adják, úgyhogy oda sem érdemes menni. Harminc kiló burgonyát, vagyis egy kisebb zsák krumplit 1200 forintért adok, tehát egy kiló hús árért. Össze sem lehet hasonlítani, hogy harminc kiló krumpli s egy kiló karaj előállításával mennyi veszteség és kiadás van.

– Kéri a kétmillió támogatást?

– Ne viccelődjének velünk, mert rossz tréfa. Elegünk volt a be nem tartott ígéretekből. Mint mondtam, a feleségem őstermelő, vagyis becsületes magyar paraszt. És állandóan becsapják, hazudnak neki is. Majd azok kapnak támogatást, akik nagyobb területen termelnek, de könnyen előfordulhat, hogy ők

nagy kiesést okoz. Ráadásul a támogatástól is elesem. Tavaly az unió adott pénzt, amit a minisztérium hivatala osztott szét. Mindössze 36 ezer forintot kaptam, de az igénylés olyan bonyolult adminisztrációval jár, hogy az idén sokan nem kértünk, mert az ügyintézéshez szükséges dolgok számunkra megfeythetetlenek és nincsenek segítők. A kétmillió forint támogatási ígéret pedig szerintem nem igaz. Az lehet, hogy az ország százezer mezőgazdasági termelője közül négy-ötvenen kapnak valamennyi pénzt, de nem kétmilliót. És az is felháborító, hogy semmiről sem tájékoztatnak bennünket. Vagyis nem tudjuk, hogy hol, mikor kell erre beadni kérvényt, s az mit tartalmazzon. Szóval az egész humbug.

*

Lajosmizsét Kerekegyházával összekötő köves út mellett a tanyán egy férfi ládákat pakolt.

– Miket tesz bele, s hova viszi? – kérdeztem bemutatkozás után az 52 éves Szunyogh Lászlótól.

– Még van jó minőségű paradicsompaprikám és a másik fajta sem fogyott el, úgyhogy holnap szállítok a kft-nek. Kilóját 140 forintért veszik meg, aztán Németországban értékesítik. Kétezer négyzetméteren fóliázok. Azelőtt a vasútnál dolgoztam, s amikor gyerekként születtem, egyes mentem, gondoztam a kicsit, mert a feleségem beteg lett. Otthagytam a munkahelye-

mon, mert kizsigerel bennünket. A kétmillió forint támogatás pedig a kampány része. A hozám hasonló gazdák, akik kis helyen termelnek, csalódnak, mert a terület nagyságától függ majd a támogatás.

*

A Kiskunfélegyházától nyolc-tíz kilométerre levő Fülöpjakab határában éppen indulófélben volt egy férfi, akit megszólítottam, s bemutatkozás után Csenki Józseftől megkérdeztem, hogy a korai sötétedéskor a tanyán mit csinált.

– Nemrég fejeztem be a mun-

is pénz nélkül maradnak. Azt szokták mondani, hogy az ígéret szép szó, ha betartják, úgy jó. De a kormány a parasztnak is csak betartott. Egyébként a támogatás jó dolog, de az államnak olyan kikötései vannak, amelyeket lehetetlen teljesíteni. Megkövetelik, hogy ilyen-olyan papírokkal ide-oda menjünk, ezt-azt fizessük be, így aztán a sok utánajárás és költség miatt nem éri meg kérni. A kisemberek, akik másfél holdon gazdálkodnak, hiába várják igénylésük után a pénzt, nem kapnak semmit.

Tarnai László

NEMZETI MINIMUMKONSZENZUS

Legalább ebben egyetértünk képviselőtársam: a választók olyanok, mint a százforintos. Kétfarcúak és értéktelenek...

Baloldaliság Gyurcsány- és Hiller-módra

Októberben a kormányfő egy vitaesten közölte: „A Kádár-rendszer az első perctől halálra volt ítélt, egy nagy tévedés volt.” Egy 168 Órában megjelent interjúban Gyurcsány egyebek mellett ugyan csak a következőket nyilatkozta: „...ma már sok tekintetben kritikussabb vagyok a Kádár-rendszerhez, mint Bethlen Magyarországhoz. Utóbbit legalább korlátozott parlamenti demokracizmusnak látom, Kádárét viszont diktatúrának”. Közel két éve Hiller István, akkor még mint kulturális miniszter és a MSZP elnöke kijelentette, hogy „...a szocialisták nem kételkednek Bethlen Istvánban, de vállalják Peyer Károlyt...”. Ki tartalmazta fel Hillert, hogy a „szocialisták” nevében nyilatkozzon?

Medgyessy Péternek, az MSZP miniszterelnök-jelöltjének 2001 nyarán az volt az egyik első megnyilatkozása, hogy győzelme esetén a nemzeti közép kormányát fogja megalakítani. Idén, szeptember 4-én, az MSZP politikai szeszonyítója meghirdették a demokratikus közép koncepcióját. Tehát nem baloldali, sőt nem is balközép, hanem demokratikus közép. Szerintem a deklarált közép teória értelmezhetetlen, mert abba a jobb- és baloldali kivételével mindenki belefér – vagy senki. Korábban Medgyessy,

mostanában Gyurcsány is tudatta, hogy „a baloldali értékek mentén” kíván politizálni. Akkor hogy is van ez? Vagy közép, vagy baloldali. Az én olvasatomban ezek kizárják egymást. Az a bizonyos „közép” megjelölés – akár nemzeti, akár demokratikus – zavart kelt a baloldali szavazótáborban. Indokolt, hogy a szocialisták tegyék egyértelművé: közép vagy balra kívánnak-e menetelni.

Szerintem Magyarországon mára kiürült a politikai közép. Bizonyosság erre, hogy a 2002-es kampányban Kupa Mihály Centrumpártja megpróbált középére hajózni. Az eredmény ismert. A finoman szólva nem túl népszerű Hiller István szocialista pártlétékké választásának időszakában, de később is csaknem naponta hivatkozott a szociáldemokrata értékekre. Ehhez csak annyit: a rendszerváltás óta tartott négy választás során az SZDP – bármilyen néven indult – csak jelentéktelen eredményt ért el. Ez azt bizonyítja, hogy a mi állampolgáraink nem vevők a szociáldemokrata elnevezésre. Ennek okait hosszan lehetne elemezni. Vagyis ami nem megy, azt ne erőltessük. Egyébként a mai MSZP-t sokan nem tartják baloldali pártnak. Tettei valóban gyakran távol állnak a baloldaliságtól. Különösen igaz ez az SZDSZ által diktált liberális gazda-

ságpolitikára, amely kőkevény kapitalista program. Engem fényévek választanak el a Fidesz hazug és demagóg politikai világtól, de egészen más megfontolásból én sem értek egyet a jelenlegi kormány által végrehajtott és tervezett gátlástalan privatizációval!

Amint idéztem, Gyurcsány Ferenc szerint a Kádár-rendszer az első perctől halálra volt ítélt. Ismert, hogy azt a bizonyos halálos ítéletet Gyurcsány eszmei elődei (Pozsgay, Németh Miklós, Szűrös és társaik) radikális módon végre is hajtották! Így néz ki tehát a jelenlegi magyar miniszterelnök és elvbarátai úgynevezett baloldalisága, mely nem más, mint az ország valóban baloldali meggyőződésű tömegeinek durva, sőt brutális becsapása és félrevezetése. Hiszem, hogy elérkezik az idő, amikor a történelem ítélszéke előtt kell felelni a rendszerváltásért, a magyar nép elárulásáért, az országra szabadított kegyetlen kapitalista elnyomásért, a féltelmetesen terjedő szegénységért és nyomorért, az éhező gyermekek sokaságáért, mely a kapitalista rezsim bűne és szegénye, a nemzeti vagyon elherdálásáért, és minden egyéb bűnükért!

Nemes József
Oroszfa

Állások – rövid távon

Folytatódik a szocialista-szabaddemokrata koalíció sajátos munkaügyi programja: a közeljövőben egy dél-koreai cég a kormánnyal kötött megállapodás értelmében több száz dolgozó foglalkoztatására alkalmas munkahely létesítését tervezi a következő években. A program önmagában nem lenne rossz, hiszen bizonytalan és kiszámíthatatlan világunkban jól jön bármilyen foglalkoztatásbővítő beruházás. Ám környezetvédő aktivisták egy csoportja már most felhívta a figyelmet arra, hogy az új gyár környezetszennyező technológiával fog üzemelni, ami árnyékot vet a kétségkívül pozitív kezdeményezésre. Holott példaként szolgálhatna a vértesi szénbányászat modernizációja, amelynek során a közelmúltban az észak-dunántúli lelőhely további üzemelését kényszerítő eljárással, szennyező anyagokat megkötő berendezések felszerelésével biztosították. A legnagyobb probléma azonban az, hogy piaci viszonyok között korántsem biztos, hogy a különféle munkahelyteremtő lépések hosszabb távon is képesek lennének állást biztosítani, így kormányunk egyéb szállepes tervéhez hasonlóan az említett céggel kötött állásteremtő szerződést is csak porhintés marad.

D. A., Budapest

Novemberi teendők a borászatban

Kedvező körülmények között az új borok erjedése a hónap közepére már befejeződik s megkezdődik az érési folyamat. Most vegyünk mintát a hordó vagy más tárolóedény közepéből s állapítsuk meg, hogy barnatörés nem veszélyeztet-e borunk minőségét. E célból kis űrtartalmú, vízférő színű palackot töltsünk meg félig borral, s szobahőmérsékletű helyen pár napon át hagyjuk állni és a változásokat kísérjük figyelemmel. A törésre hajlamos bor ezalatt megzavarodik és a felső szélén barna gyűrű jelenik meg, amely idővel lefelé terjed. Amennyiben a barna gyűrű jelensége 12 órára belül észlelhető, hektoliternként 40 gramm borként kell előbb néhány liter borban feloldani s az átféjtéshez előkészített és 100 literenként fél szál kénlap elégetése révén kénezett hordóba önteni. Ha 24 óra múlva jelentkezik a barnulás, akkor 30 gramm, ha

pedig 48 óra múlva, akkor 20 gramm borként adagoljunk, kevés borban feloldva. Mindössze 10 gramm borként feltétlenül adagoljunk a stabil borokhoz is, hogy a tisztulásukat, valamint az íz- és zamattartalmuk fixálását is biztosíthassuk. Ne féljünk a kénezéstől, mert nagyobb baj az, ha minőségromlás következik be, mint ha például a kezelés hatására átmenetileg kénes ízű vagy halványabb színű lesz a vörösborunk. A minőséget javítani tudjuk a pár hét múlva végezhető derítéssel s a tárolóedények teljes feltöltöttségével. Egyidejűleg a pince vagy más tárolóhelyiségek hőmérsékletét is rendszeresen figyelni, ellenőrizni kell, s a kora reggeli órákban végzett szellőztetések révén fehérboroknál 10-12 Celsius-fokot, vörösboroknál pedig 15-16 fokot célszerű biztosítani. Ezekkel a megoldásokkal karácsonyra s szilveszterre garantáltan tükros borokat tehetünk az ünnepi asztalokra.

Cs. Nagy László

Bizonytalan út az elhelyezkedéshez

Fontos lenne, hogy a továbbtanuló fiatalok majdani elhelyezkedését a legkülönbözőbb fórumok biztosítani tudják. Mit jelentene ez a gyakorlatban? Egyrészt a legutóbbi híradások arról tájékoztattak, hogy a diplomagyártásra berendezkedett, mennyiségi szemléletű bolognai folyamat rengeteg feleslegessé váló oklevelet küld szó szoros értelmében az utcára, ugyanakkor régi szakmák művelőiből akadózik az utánpótlás. A helyzetet pedig tovább nehezíti, hogy számos egyetemi-főiskolai végzettségű fiatal jár tanfolyamra vagy átképzésre, ezek a kurzusok azonban csak a rengeteg pénzt emésztik fel, biztos állást nem igazán nyújtanak. Holott ilyen-olyan drága gyorstalpalók indítása helyett sokkal áthidalóbb megoldás lenne a képzési rendszer racionalizálása. Például az uniós normáknak, a szakmák irányában támogatott EU-s elvárásoknak jobban megfelelni az, ha a mindenkori kormány nagyobb súlyt helyezne a hiány- (és egyéb) szakmák képzésére, különösen akkor, ha az adott foglalkozásra bőven van igény. Másodsorban érdemes volna néhány kereskedelmi-üzleti jellegű képzést indító felsőoktatási intézmény példáját követni: itt ugyanis az adott egyetem vagy főiskola számos céggel karöltve termeli ki diplomás szakértőt, akik aztán a végzet követően az iskolával szerződésben álló cég alkalmazottaiá válnak. Ez a gyakorlat azonban Magyarországon még nem általános, holott a minőségi szempontok előtérbe helyezésével hazánk oktatási rendszere nemcsak az állástalanok arányát tudná csökkenteni, hanem az ország hírnevét is képes lenne hosszú távon öregbíteni.

B. Deák András

Beolvastam a „leolvasónak”!

A múltkor az egyik nagyáruházban csellengtem. Feltűnt, hogy sehol nincsenek árcédulák kitéve.

Megszólítottam az egyik csinos, de barátságatlan eladót.

– Tessék mondani, mennyi ennek az üdítőnek az ára?

A nő rám sem nézett, tovább pakolt, csak az orra alatt mormolta, hogy nézessen meg a flakont a leolvasóval.

– Miféle leolvasóval?

Kiderült, hogy van egy kamerával felszerelt szerkentyű, az alá kell tartani az árut megfelelő szögben és irányban, és a kijelzőnyíron megjelenik az áru kódszáma és ára. Ehhez battyoghatunk minden egyes termékkel, ha kíváncsiak vagyunk az árára. Még jobban begurultam. Hát nem szegyelek magukat ezek a multik?

Az előtt nemcsak hogy árcédulák voltak, de a kereskedő személyesen tájékoztatta a vevőt az áruval kapcsolatban minden fontos tudnivalóról, sőt, még személyes kérdésekről is elbeszélgettek! Most meg itt ez a leolvasó!

Dezső László
Esztergom

Taigetosz helyett...

Be kell vallanom, hogy korosztályom tényleg problémás. Miért? Mert gyermekkorunk sokkal gondtalanabb volt, mint elődeinké. Ennélfogva sok mindenről azt gondoltuk, hogy magától értetődően jár nekünk. Szüleink ugyan mondogatták, hogy túl nagy a szánk, de ezt mi nem vettük komolyan. Világmegváltóknak tekintettük magunkat. Talán ők is ezt szerették volna. Nem akarták, hogy mi is megismerjük a háború előtti – alatti viszonyokat, és aszerint éljünk, ahogy ők. Mi lettünk a háború utáni *baby boom*-generáció. Folytonos (okkal-ok nélküli) lázongásaink miatt is ránk ragadt a „problémás” jelző. Ami egy időre elcsendesni látszott. Mára azonban, közeledvén a nyugdíjkorhatárhoz, megint csak a fenti jelzőt kaptuk meg. De most nem születek, hanem a minket követő korosztály(ok)tól. Az utóbbi időben egyre többször olvashattunk és hallhattunk arról, hogy már a közeljövőben módosítani kell a nyugdíjazás korhatárát. Mégpedig annak okán, hogy generációnk nyugdíjba vonulásával ugriásszerűen megemelkedik az eltartandó idősokorúak száma (legalábbis az EU területén). Ez bizony komoly probléma. Mivel én is e problémás generáció tagja vagyok (és ráadásul nem is „hívótipus”), érthető kétkedéssel (és felháborodással) fogadtam az indoklást. Ami úgyszintén nem új, hiszen néhány éve, amikor itthon is megváltoztatták a nyugdíjba vonulás korhatárát, egy tévéműsorban ugyanezt fejtegette a téma szakértője. Márminthogy túl sok az eltartandó nyugdíjas. No, ekkor kaptam fel a fejem. Nocsak! „Eltartandó”!!!? Elnéztem a nyilatkozó szakértő hölgyet, aki úgy harminc év körüli lehetett, és elkezdem számolni. Valamikor a 70-es évek közepén született. Attól kezdve ingyen étkezett, lakott, ruházkodott, iskoláztatták, szükség esetén egészségügyi ellátásban részesült. S mindezt nem fizetett egy fillért sem. Tehát Őt valóban *eltartották*. Természetesen a szülei és a társadalom többi dolgozója. Mindez tartott úgy körülbelül 24 éves koráig, amikor doktorátussal lezárta egyetemi tanulmányait. Ha ekkor kezdett el ténylegesen dolgozni, akkor innen számítva, csak megkezdte az addig ráfordított összeg *visszatérítését*. S mindez még tart úgy további 24 évig! Ha ehhez hozzászámítjuk, hogy feltehető munkakezdetének idején szülei 50 év körüliek, az új rendelkezések szerint még hét évig kell dolgozniuk és tovább fizetniük közben esetleg megszületett unokájuk eltartásához is a hozzájárulásukat. Azért

R. G.

Adópolitika

Számtalanszor hallottunk a parlamentben adó elleni vehemens felszólalásokat, amelyeknek meg is lett a foganatja, főleg a gazdagok részére: lecsökkentették a *nagypénzükek* adófizetési kötelezettségét. Ennek a fő kezdeményezője az SZDSZ volt. Most meg Kuncze úr azt indítványozta, hogy „vissza kell állítani a volt rádió- és tévéadó”. Vajon eszébe jutott-e, hogy kiket juttatna ezzel még nehezebb helyzetbe? Hát nem a gazdagokat!

Miért nem például a kábeladóknak fizetett alapdíjból kéri el a szerintük nekik járó vételi díjat? Hogyhogy nem a cégektől – a tőkésektől akarja Kuncze úr kérni a pénzt, amit mindenki

emelt meg az előző mondatban az „is” szócskát, mert eredendően a *munkabérikből* levont összeget eleve azon a címen vonták le, hogy ezt majd nyugdíjba vonulásuktól kezdve majd visszafizetik. Tehát ezért megdolgoltak. Azt már csak mellékesen említem meg, hogy ezen idő alatt az állam használtja is munkabér levont részét. Ha úgy tessék, „forgatta”. Mindez a visszafizetésekor szinte meg sem látszik. De mindezeket túlmenően van egy nagy ellentmondás az oly sokszor hangoztatott indoklásban, miszerint az aktív keresők száma a népszaporulat legalább azonos arányban csökken, míg a nyugdíjasok emelkedik. Ez az ellentmondás a magas munkanélküliségi ráta. Ha valahonnan, hát innen lehetne pótolni bőven az állítólag hiányzó munkaerőt. Mindezt megerősítik például a párizisi és más nyugat-európai városokban lezajlott zavargások. Ezek az események nagy valószínűséggel nem következtek volna be, ha a fiatalok nem látták volna kilátástalannak a jövőjüket... Dehát a politikai pártokat nem a „csöcselék” tartja el, hanem a multik. Amelyek mellesleg más országokban jóval olcsóbb munkaerőhöz is juthatnak. S e támogatást viszonzani kell! Nosza, gyártunk statisztikákat és hozzájuk illő ideológiát... Ezek egyike a már fent említett indoklás. A valóság az, hogy minél tovább toldók ki a nyugdíjkorhatárt, annál többet lehet levonni, és még annál is kevesebbet kell visszafizetni az erre jogosultaknak. Akik aztán ennek köszönhetően, várhatóan sokkal kevesebb ideig élvezhetik hátralévő éveiket... Állításomat bizonyítja az a tény, miszerint az IMF sürgette Finnországot: „...nyugdíjreformmal készüljön fel az átlagéletkor kitolódásával jelentkező új helyzet ingere...”. Azt hiszem, az előbbiek önmagukért beszélnek. És vannak helyek, ahol a szavakat a tettek követik. Mint például Németországban, ahol már a 67 éves nyugdíjkorhatár bevezetését fontolgatják. És nem csak ott... Generációk nem túl fényes jövőjét illetően, nem lehetnek illúziók. Annál is inkább, mert az emberiség történelme erre számos példával szolgált. Az ókori Spártában például az életképtelenek tartott gyerekeket és a már feleslegesnek számító öregeket egyszerűen ledobták a Taigetoszról, hogy eltartsuk ne terhelje meg a társadalmat. Noha, a civilizáció fejlődésével a módszer is megváltozott, a tartalom maradt a régi. Pedig leginkább ezen kellene változtatni... Nem igaz?

Dudás György, Budapest

Sorsfordulók – proletár szemszögből

Emlékezhetünk, még a vízcseppek is Európai Unió folyt a csatlakozást megelőző hetekben, hónapokban. Szinte az összes valamely fórumon az uniós országok népes családjaival való kapcsolódásunk „történelmi jelentőségét” méltatták. Mivel a magyar nép többsége szinte mindig kárvallokként élte meg a sorsdöntő változásokat, szükségét érzem, hogy a legutóbbi két sorsfordító esemény mérlegét proletár szemszögből is megvizsgáljam.

Az urak mindig jó érzékkel ismerték fel, hogy a politikai dolgokban outsider plebs könnyen rászédhető, s biztonság-gal „megvezethető”. Éltek is mindig a feltűzelhetőség adta lehetőséggel. A másfél évtizeddel ezelőtt végrehajtott rendszerváltoztatás bizonyítja ezt legszembeszökőbben. A választásra jogosultak megtevédt sokasága euforisztikus hevülettel vonult a szavazóurnákhoz, hogy voksaival egyszer s mindenkorra kiszavazza a hatalomból azt a politikai-társadalmi rendszert, melynek négy évtizednyi funkcionálása jóvoltából életében a legtöb-bet köszönhetett. Igazolván, hogy az üzemek és intézmények dolgozói fölöslegesen látogatták a politikai szemináriumokat évtizedekig. A Nyugat által indukált politikai fellazítás hatásosabbnak bizonyult Marx-nak a tőke természetéről alkotott racionális tantételeinél. Milliók képzeltek naiv módon, hogy a politikai széljárás megváltozásával, s vele a mintegy 15-16 ezer milliárd forintnyi állami tulajdonú vagyon magán-kézbe kerülésével jobb élet kö-

szönt rájuk, soha nem látott gazdagságban lesz részük.

A többség később hiába látta be, hogy „rossz lóra tett”. A kocka elvetetett; korrekcióra nincs és belátható időn belül ezután sem igen lesz lehetőség. Legtragikusabbnak az tűnik az egészben, hogy a szocializmus megbuktatása révén a leszármazóink többségének majdani élethelyzete is kilátástalanná vált.

Legutóbb pedig az uniós csatlakozást kísérte átlagon felüli társadalmi csinnadratta. Regnáló politikusaink évekig etették az életminőség dolgában egyre kedvezőtlenebb helyzetbe kényszerülő magyar népet az uniós nagyszerűségét és páratlanságát prognosztizáló szellemi étkekkel. Egymásra licitálva hirdették, hogy mekkora előnyökkel jár számára is az európai nagytőke gazdasági közösségébe való beintegráció. Mára bebizonyosodott, hogy az igazi megpróbáltatások az EU-s tagság birtokában érték őt. Hiszen ha csak azt nézzük, hogy a magyar társadalom tagjainak 73 százaléka az európai uniós országokban

meghatározott szegénységi küszöb alatt vegetál, arra a következtetésre juthatunk, hogy a proletár sorsúak csatlakozással előidézett függőségének szélesítése tulajdonképpen a multik anyagi gyarapítása végett történt. Alighanem kisnyugdíjasaink kerülnek a leg-szorongatottabb helyzetbe. A 130 eurójuk, azaz 32 500 forint havi átlagellátmányuk mindössze töredéke a hasonló jogállású külföldiekének. A prognosztizál 10-15 esztendei soványítótkúra pedig, mialatt az uniós korábbi tagállamaiival adekvát lehet a jövedelmük, olyannyira távol eső, hogy többsége meg sem éri ezt az időszakot.

Míg a XIX. században ismertté vált Kommunista Kiáltvány a világ proletárjainak egyesülését, összefogását szorgalmazta a monopolizáció ellen, az Európai Unió az országokon átvélő nagytőkés csoportokat hivatott egyesíteni az internacionális tőkés kiszákmányolás hatékonyságának fokozása, a technikai színvonalbeli különbségek és a differenciált munkabérek függvényében kiszajátítandó extraprofit növelése végett.

Summa summarum: a mai munkavállalók (proletárok) a korábbiánál kiszolgáltatottabb bérabszolgáivá váltak az immár uniósba tömörült huszonötök tőkés csoportjainak.

Dr. Südi Bertalan

Ami a századikból kimaradt...

Éppen száz éve, 1905-ben született a magyarság egyik legzeniálisabb költője, József Attila. A centenárium alkalmából ünnepeken emlékeztek meg a költőről. Életében nem részesítették ilyen nagy elismerésben. Vajon miért? Erre maga a költő ad választ: „S mondd, mit érlel annak a sorsa, ki költő s fél és így dalol; felesége a padlót mossa s ő másolás után lohol; neve, ha van, csak árúvédjegy, mint akármely mosóporé...”

Ki volt József Attila? Nem tudom. Erre a kérdésre is maga a költő válaszol: „Szegények éje! Légy szemem, füstölőj itt a szívemen...”

Amikor a mozgólépcsőn feljutok az aluljáróba, és azt látom, hogy az „áldásos” demokráciában nyomorúságos emberek rongyokban, piszkosan, kartonpapírokon fekszenek („Hotel Demokrata”) a kövezeten, ismét találkozom József Attila költészetével: „...nagy álmos dzsungel volt a lelmem s háltak az utcán...”. Igen, az úgynevezett rendszerváltozás után tizenöt évvel, de mondhatnám azt is, hogy technikai csúcspontok elért civilizáció korában, 36 évvel az ember Holdra szállása után még mindig létezik „nemzeti nyomor”.

Feltehetjük a kérdést: vajon miért jutott ide a civilizáció? Ezt is meg tudhatjuk József Attilától: „Ős patkány terjeszt kört miközöttünk, a meg nem gondolt gondolat...”. Hogy maga a költő miért nyomorgott? Nem csak az egyéni-sége miatt. Ő nem tartozott az aktuális hatalmat mindig kiszolgáló középszerhez, akik ki-tüntetést kapnak! Emlékezzünk csak Rákosi Mátyásra és vazal-lus klikkjére. Azok az írók, költők, aki őt dicsőítették és dics-himmusszal kengették, azok érvényesültek és megnyiták előttük a szerkesztőségek és könyvkiadók kapui. József Attila így ír az *Ars poetica* című költeményében: „Sziszege sem szolgáljak aljas, nyomorító hatalmakat”. Nem tudott – nem is akart – megbékélni a társadalmi igazságtalanságokkal, a kiszákmányoló politikával és a

törvénytelenségekkel, jogtalanságokkal. Nagyon is jól tudta: „...amíg tőkésnek adnak munkát, a tőkésnek a haszon”.

Az *Eszmélet* című monumentális költeményében erről így ír: „...és megint fölnéztem az égre álmaim gözei alól s látam, a törvény szövedéke mindig fölfeslik valahol”. De azt is pontosan tudta, hogy mi lenne a megoldás: „Rab vagy, amíg szíved lázad – úgy szabadulsz, ha kényedül nem raksz magadnak olyan házat, melybe háziúr települ”. Kitaláltottnak érzi magát. A *Nagyon fáj* című versében erről így vall: „Nincsen helyem így, élők közt. Zúg a fejem, gondom s fájdalom ki-cifrázva...” A *Reménytelenül* című versében egyértelműen kimondja, hogy magányában mit érez: „A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog,

köréje gyűlnek szelíden s nézik, nézik a csillagok”. Vagyis a földi világtól, a földi valóságtól teljesen elszakad és a messihi csillagok közt bolyong. A költőt nagyon megrendítette a Mama halála. Úgy érzi, hogy teljesen egyedül maradt. A *Kései sírató* című költeményében erről így ír: „Harminchat fokos láb-ban égek mindig s te nem ápolysz anyám. Mint lenge, könnyű lány, ha odaintik, ki-nyújtóztál a halál oldalán”. Majd felkiált, szinte szemrehányóan: „Miért görbítetted mosásnak a hátad? Hogy egyenged egy láda fe-nekén”? A költő szinte végérvényesen meghatározza jövőjét: „itt csak meghalni sikerült” Mintha előre látta volna a XXI. századot...

Ennek ellenére József Attila néha gyermeki naivsággal rácsodálkozik az élet egy-egy ritka pillanatára. De ezeket az örömteli benyomásokat, intuícikat mindig el-orozza tőle a való világ: „Gyönyörűt láttam, édeset, elképzelttem egy gyöngy rózsát. Elbá-mészkodtam s rám esett, mint nagy darab kő, a valóság”. Flóra iránt érzett szerelme reménytelenséggel tölti el: „Flóra, csináljunk gyereket, hadd vessen cigánykeret...” És egy másik Flórához írt versben így vall szerelméről: „Úgy kellesz, mint a parasztnak a föld, a csendes eső és a tiszta nap”.

Végül a költő összegzi életének harminckét esztendejét. Keserűen emlékezik arra a napra, amikor Szegeden el-tanácsolják az egyetemről a *Tiszta szívvel* című verséért. A jövőbe vetett hite talán ekkor omlott össze. A *Születésnapomra* című versének befejező verszaka optimistán cseng és igaz is! „Én egész népem fogom nem középiskolás fokon tanítani”!

Budai Kulcsár János

CSEPELI SZABÓ BÉLA:

Baráti intés

Egy öntelt „nagy” embernek.

Kérlek,

bocsáss meg őszejemnek, hogy barátni megintelek, de amióta „magasba törtél” bizony egy kicsit megszedültél, e l n é z e l a fejuink felett... No, ne érts félre. Nem arra kérlek, hogy fordíts háta a fénynek és „ereszkedj le” közénk újra, csupán arra, hogy légy szerényebb, és „odafönt” is maradj Ember, s főleg, hogy soha ne feledd el: ne járd a hegyet szédült fejjel, mert a magasság zord szabálya, hogy aki szédül – azt mélybe vágja!

OLVASSA,
TERJESSZE,
TÁMOGASSA!

A Szabadság
Alapítvány
számlaszáma:

OTP 11705008-20441997

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiafigyelője az

»OBSERVER«

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Részletes információ: Huszár Zsófia
Telefon: 313-5420

BUZDÍTÓ

VÍZSZINTES:

1. A nátrium vegyjele. 3. József Attila Favágó c. költeményéből idézünk; az első sor. 13. Ökölvívó (Zsolt). 14. Adósságot kiegyenlített. 15. Burgonyalepény, népiesen. 16. Ekéz. 17. Verne egyik kapitánya. 18. Valamely ok következtében. 19. Finn tó. 21. Vonal, sor, latinul. 23. Gyötrelem. 24. Somogy határai! 25. Szaglószer. 27. ... Aléhem; a Tóbiás, a tejesember c. regény írója (1859–1916). 29. A pincébe. 30. Piros gyümölcs. 32. Tapintatosan óvó. 34. Jan ... Komensky; hazánkban is működött cseh pedagógus, hittudós (1592–1670). 36. Kővér húsból van belőle. 38. Egyesület egyede. 39. Községben élő személy. 41. Botszerű támasz. 43. Szamuely ...; a Lenin-fiúk vezetője (1890–1919). 44. Ghánai irodalmár (Kwabena). 46. Kórosan magas testhőmérséklet. 47. ... Fatra; a Kis-Fátra szlovák neve. 49. Becézett Jolán. 50. ... Spielberg; amerikai filmrendező. 53. Tudományos tétel. 54. Málta és Franciaország gépkocsijele. 55. Addig a he-

lyig. 57. Órahang egyik fele. 59. A Különös házasság írójának névbetűi. 60. Ifjúmunkás. 62. Szökkenés. 64. Valaminek a horgas vége. 66. Vilnius folyója. 68. Oxigénmódosulat. 69. Cseh kamionmárka. 70. Portugál hajós (Bartolomeu, 1450 k.–1500). 71. Nem valódi indíték. 72. Bátorág.

FÜGGŐLEGES:

1. Az idézet második, befejező sora. 2. Szabályos (alakú). 3. Ritka női név. 4. Mózes apósa. 5. ...-fi; magasfokú hang- ill. képhűség. 6. Karol. 7. Szexualitás. 8. Uralkodói széken ül. 9. Ásványi fűszer. 10. Abigél, becézve. 11. Hátsó-Indiában honos, rendkívül kemény fa, régebbi átírással. 12. Dráma-menti község Somogyban. 18. ... West; kedves emlékü amerikai színésznő. 20. A kriminológia hazai úttörője (Albert, 1884–1952). 22. Újságot megrendel. 26. Olyan értékes tárgy, amelyből kevés van. 28. Órlőzőem. 31. Színlel, tettelt. 33. A nagy kormányos (Ce-tung, 1893–1976). 35. Hadzi ...; Gorkij-hős. 37. ... Educationis; Mária Terézia oktatásügyi rendelete. 40. ... ovo; eleve. 42. Nézd csak! 43. a megteendő út gyorsasági versenyeken. 45. A kávé al-

kaloidja. 46. Túlerővel rárontva megsemmisít. 48. Tábarnoki csik nadrágon. 51. Ausztriában és Olaszországban elterülő vidék lakója. 52. Tolna megyei község. 56. Buján nőtt. 58. Ada...; egykori sziget az Al-Dunán. 61. Szaddám Huszein hazája. 63. Hosszú ideig. 65. Katalán festő, rajzművész, keramikus és szobrász (Joan, 1893–1989). 67. Izidor beceneve. 71. A legmagasabb értékű kártyalap. 72. Mákgubó!

Horváth Imre

Az előző lapszámunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése: *Magas égen riakás felleg, a vadludak délre tűnnek.*

Nyertesek: Tóth Ferenc (Jobbágyi), Tóth Mihályné (Budapest), Horog Ferenc (Bonyhád).

E heti feladványunk helyes megfejtését 2005. december 5-ig lehet beküldeni a szerkesztőség címére (1082 Budapest, Baross u. 61.).

1	2	3	4	5	D	6	7	8	9	D	10	11	12	K
13						14					15			
16	SZ					17					18			
19				20		21			22			23		
24			25		26		27				28		29	
30		31		32		33					34	35		
36			37		38				39	40				
E		41		42				43						R
44	45						46				47		48	
49						50	51			52		53		
54			55	56				57		58		59		
60		61		62				63		64		65		
66			67			68					69			
70					71						72			
E					S	SZ				N				!

Hányadik az Utolsó töltnény?

Fúj a szél az Alkotmány utcában, hordja a havat. A Pallas Páholyban megint esemény van, az Utolsó töltnény hatodik kötetének a bemutatója. Az idő egyre zordabb, és a szerzőnek vélt mondás: „ha a sör folyékony kenyér, a pálinka folyékony téliekabát”, megint időszerű!

A páholy megtelik és az asztalnál – a résztvevők székeken ülnek – Urbán Tamás, a kiadó, Moldova György, a szerző és Bóta Gábor irodalomtörténész, a kérdező. S kérdések fogalmazódnak meg a kötetbeli élményekből, gondolatokról.

– *Előkerül művedben a bűn. Olyan kiszólást olvasok a végén: „Jelentem, a büntetvégrehajtás elérte célját: hülye vagyok, kopasz vagyok, homoszexuális vagyok...”*

– Ez nem az én véleményem, lehet, hogy kopasz vagyok, a hülye talán te (hangos nevetés a közönség köréből), de homokos az nem! Legfeljebb, akikre gondolkodok – mondja a szerző. – Tudod, hozzám őszinték a rabok (is). Legfőbb jele, hogy kezembe nyomják gyermekük fényképét. A benti legrágább kincset.

– *Tényleg olyan rosszak a börtönviszonyok?*

– Képzelted, a Tolnai Lajos utcában hetente egyszer lehetett zuhanyozni. A régi rendszer Conti utcájában mindig volt melegvíz. De mára elavult a berendezés.

Aztán tovább a történetek, az anekdoták, sok humorral, felbukkan a nevetés. Élcelődnek egymással a riportalány és a kérdező. Akkor lepődnek meg a hallgatók, amikor Moldova egy köpcös, szemüveges férfihez fordul: *Tonhauser László*, a valahai sztárrendőr, legjobb barátom és segítőt, amíg a rendőrségi könyvem készült.

– Ha a lányaim nem más hivatást választanak, szerettem volna, ha valamelyikből rendőr lesz. Ne feledjük, a rendőrség munkája: a jó küzdelme a rossz ellen.

– *És megint szóba kerül a jelen. A sokféle nyomorúsággal. – Hol tart tizenöt éve ez az ország? Szévert ipar, lezúllott mezőgazdaság, munkanélküliek seregével. Volt 30-40 éve a magyarságnak, amikor jól élt. Kádár idején.*

Máris rákérdezek. Moldova Kádárról szól a legújabb műve? – *Valóban Kádárról írok.*

Valaki mutatja a Magyar Nemzetet! *Bereményi Géza* filmet csinál a hajdani főtitkárról. Talán elkésett a témával Moldova?

Nem valószínű. *A Napló*, *Che Guevara* élete, harca a garancia rá. Vagyis a mű. Legfőbb vezérelve az írónak a hitelesség.

Kérdezzük A Szabadság részéről: – *Regényt írni könnyebb, költött alakokkal vagy dokumentumokkal alátámasztott könyvet?*

– Nekem a regény is a való élet – mondja Moldova –, ha az alakom jobbra akar menni, hiába küldeném balra. Az istennek sem megy arra. Csak amerre a törvényszerűség viszi...

S megint az új könyvről kérdezik. Példaként idézi: a háromszobás ház – amelyet később alig tudtak eladni – volt az otthona, szolgálati lakásként. Amikor megszűnt főtitkár lenni, és elhatalmasodott a betegség is rajta, összecsomagolt és készült a költözésre. „Már nem vagyok főtitkár – mondhatta –, nem illet meg a lakás...”

Róla szól a következő mű, már most megjósolható: bestseller lesz – a könyvpiac vezető köteté. **M. M.**

Jászágói megemlékezés

A Munkáspárt jászberényi szervezete koszorúzást tartott Jászágói Kókai László sírjánál, aki 1956. október 30-án a budapesti Köztársaság téri pártszékház védelme során mint ÁVH-s sorkatona hősi halált halt.

A kegyeleti megemlékezés szónoka *Petrányi János*, a Munkáspárt jászberényi szervezetének titkára volt. Jelen volt a Jász-Nagykun-Szolnok megye 1. számú választókerületének munkáspárti képviselőjelöltje, *Órdög László* is.

Petrányi János elmondta, hogy Kókai László 1956-ban a Magyar Népköztársaság s népi érdekét az esküjében foglaltaknak megfelelően védte. Ezért kellett meghalnia. Sajnos a mai uraink október 23-án mindig csak a barikád egyik oldalán esettekről emlékeznek meg, ami rendkívül igazságtalan és méltánytalan is.

1956-ban Kókai katonatársai már számolgatták, hogy hány nap múlva szerelnék le a három éves szolgálat elteltével, sajnos a 23 éves Kókai elvtársnak ez már nem sikerült. Alegységét 1956. október 30-án a budapesti pártbizottság Köztársaság téri székházának védelmére vezényelték. Hősiesen harcolt a proletárdiktatúra törő ellenforradalmi bandák ellen. Végül a megsebesült, harcképtelenné vált Kókait több társával együtt, amikor megadták magukat, felerészlővel a kezükben meggyilkolták az ellenforradalmárokat. Még csak esélyt sem hagytak az életben maradásukra. Mindez akkor történt, amikor Nagy Imre megtiltotta a védők részéről a fegyver használatát. Ekkor igen sok katonát halt meg.

A Jászberényi Munkásor Egység 1957-től, az Úttörőház pedig 1959-től Kókai László nevével viselte. Jászberényben utca is volt róla elnevezve. Sajnos ez ma már mind a múlté. Mostani uraink még az emlékezetükkel is szeretnék kitörölni, hogy ilyen hősök is voltak sokan 1956-ban.

Örvendetes, hogy a kegyeleti megemlékezésről évről évre többen jönnek el, ami nagymértékben köszönhető a Jászágóban élő munkáspárti tagoknak is.

P. J.

Emlékezzünk!

Friedrich Engels halálának száztedik évfordulóján

Engels német filozófus volt, a munkásmozgalom ideológusa, a marxizmus egyik megalkotója. Született Barmenben 1920. november 28-án, meghalt 1895 augusztus 5-én Londonban.

Berlinben filozófiát tanult és a porosz feudális állam lerombolását célul tűző hegelianus baloldali összefüveteleire járt. 1842-ben textilgyáros apja ügynökéként Angliába ment, ahol megtapasztalta a legfejlettebb ország munkásosztályának gazdasági és politikai kiszolgáltatottságát. Érdekelni kezdte a chartizmus, s arra a meggyőződésre jutott, hogy Anglia fejlett ipara és növekvő munkásosztálya az egész világra kiható társadalmi változásokat gerjeszt. Párizsban megismerkedett Marxszal, majd 1945-ben megjelentette *A munkásosztály helyzete Angliában*

című művét, amely saját megfigyeléseinek és parlamenti jelentéseinek alapul.

Két évvel később Marxszal közösen megalapították a szocialdemokrata irányzatú Igazak Szövetségét.

Ebből jött létre 1847 júniusában Londonban a Kommunista Szövetség.

Együtt írták a *Szent Családot* (1845), a *Német ideológiát* (1845–46) és az 1848-ban közzétett *Kommunista kiáltványt*. Marxot anyagilag támogatta és cikkeinek, tudósításainak nagy részét is megírta helyette, hogy Marx elméleti művén dolgozhassék.

Engels részt vett a korszak nagy politikai küzdelmeiben, például a badeni forradalmi megmozdulásokban, majd mélyreható művet írt a németországi 1848-as forradalmak bukásáról. Bekapcsolódott az I. Internacionálé munkájába, 1870-től tagja a Főtanácsnak.

Angliába visszatérve családját manchesteri pamutgyárban dolgozott, s anyagilag támogatta Marxot és családját. Marx 1883-ban bekövetkezett halála után – a hátramaradt vázlatok alapján – kiadta *A tőke* második és harmadik kötetét (1885, 1894). 1889-ben fontos szerepe volt a forradalmi és a reformpárti szocialdemokraták egyesülésével létrehozott I. Internacionálé megalakításában.

Barek István

A BALOLDALI FRONT HÍREIBŐL

Che Guevara-emlékest Szegeden

Moldova Györgynek „A napló” című, Ernesto Che Guevaráról szóló könyve inspirálta a Baloldali Front–Kommunista Ifjúsági Szövetség szegedi csoportjának tagjait, hogy a gyarmatosítás elleni harcban életét áldozó Ernesto Che Guevaráról életrajzi tanulmányt rendezzenek.

A Front szegedi tagjai múlt hét elején esténként, éjjelbe nyúlóan, nyolcszáz meghívó-plakátot helyeztek ki városzerte „Che” ismert sapka-csillagos arcképével. A szervezők váromlását fokozta, hogy rendezvényüknek helyet adó szeged-tarjáni helyiség messze kiesik a város központjától, s a „röplapozások”, illetve a kubai nagykövet fogadása mellett ez volt az első nyilvánosságot is remélő rendezvényük. Nos, az elévzett munka, a jól szerkesztett plakátok és „Che” mozgósított: hatásukra közel 30 fő, többnyire 17–25 év közötti dol-

gozó, középiskolás és egyetemista fiatal érkezett a meghívásra. A várakozás zsongása némiképp elhalkult, mikor hét bombardzseki szkinhead jelent meg a teremben, majd felismerve, hogy a helyszín és a téma „nem róluk szól”, rövid idő után, két plakátot az udvaron meggyújtva eltávoztak.

A hallgatóság, *Dávid Balázs* átfogó és elemző előadása után közel egy órát vitatta, értékelte a forradalmár életét, majd a beszélgetés átsapott aktuális politikai vitába, melyben a „frontos” és a „civil” fiatalok egyaránt kifejtették vélemény-

nyüket. Egy 17 éves gimnazista folyamatosan *Lenin Az állam és forradalom* című könyvéből idézett. Sorra vetődtek fel olyan kérdések, hogy 1956 kommunista, nemzeti vagy ellenforradalom volt-e? Létrejöh-e a jövőben egypárti vagy többpárti szocializmus? Többen azt véleményezték, hogy a Fidesz és az MSZP azonossága nyilvánvaló, csak hogy éppen más és más tőkés érdekcsoport és klientúra érdeket képvisel. Vagy hogy a dohányzás káros, a cigarettagyártó multi pénze viszont kívánatos...

A kérdések, a vélemények kifejtése később este nyíltan elterjedt. Ismeretségek, kapcsolatok születtek. 25-30 fiatal most először találkozott a Munkáspárt ifjúsági szervezettel.

N. L. G.

Taggyűlés Zuglóban

Budapest legnagyobb kerületi munkáspárti szervezete 2005. november 19-én tartott összevont taggyűlést.

A résztvevők három napirendről határoztak és meghallgatták az országos elnökség tagjának, *Kerecsi László* elvtársnak politikai tájékoztatását.

Az első napirend kapcsán a legutóbbi KB-ülés munkáját, az ott született határozatokat ismertette a kerületi elnök. A megjelent tagok egyhangúlag fejezték ki, hogy maradéktalanul támogatják a KB minden határozatát, most ezek végrehajtásától a párt szervezeti és eszmei egységének megerősödését, az előttünk álló feladatok megoldását remélik.

A második napirendben megválasztották a december 17-én kongresszus zuglói küldötteit. A négy küldött: a kerületi elnök és a három alapszervezet titkára. Egy küldötti helyről azért mondtak le, hogy olyan budapesti kerület is tudja képviselni magát a kongresszuson, amelynek a taglétszám alapján ez nem lenne lehetséges.

A harmadik napirendként a pénzügytűzsről esett szó.

A tagság megerősítette abbéli elhatározását, hogy munkájával és anyagi támogatásával minden tőle telhetőt megtesz a párt választási sikeréért.

M. J.

VESZTESÉGEINK

Tóth János, aki 1947 óta volt a párt tagja, 74 éves korában elhunyt. *Budapest, III/8-9-es alapszervezet*

Rátkai Andor, aki 1945 óta volt a párt tagja, 88 éves korában elhunyt. *Baglyasi alapszervezet*

Bocsi István, aki 1947 óta volt a párt tagja, 78 éves

korában elhunyt. *Budapest, XV. kerületi alapszervezet*

Fehérvári János aki 1951 óta volt a párt tagja, elhunyt. *Munkáspárti hőmezővársárhelyi szervezete*

Lukai János, aki 1946 óta volt a párt tagja, 92 éves korában elhunyt. *Szeged-alsóvárosi alapszervezet*

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu;
internet cím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146
Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága, 1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
További információ: 06 (80) 444-444.
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft, negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
Szedés, törlelés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Apolló Kft. 1165 Budapest, Zsemlekes út 25.
Felelős vezető: Mózes Ferenc ügyvezető igazgató.

A Munkáspárt internet címe: <http://www.munkaspart.hu>

SZABAD RIPORT

Elektronikus riport-folyóirat. * Cenzúrázatlan helyszíni anyagok, az Igazi Való Világból. Kattintson rá!
www.szabad-riport.gportal.hu

SZABAD RIPORT

„Az a világ, amit látsz, csak egy cukormáz felfűzés. Van alatta egy másik világ. Az az igazi.”
www.szabad-riport.gportal.hu. Kattintson rá!

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele.
VERES ÉREMBOLT,
VII. ker. Izabella utca 37.
Tel.: 322-4799
H–P: 9–17 óráig.

OLVASSA, TERJESSZE, TÁMOGASSA!

A Szabadság Alapítvány számlaszáma: **OTP 11705008-20441997**

Üdülőjog olcsón eladó!

450 000 forintért eladó Hajdúszoboszlón, négycsillagos hotelben kétszemélyes luxusapartman üdülőjoga, amely minden év harmadik naptári hetében egy hétre (7 éjszaka) vehető igénybe. Használati érvényessége 2032-ig szól. Hozzá tartozik a zárt parkoló, uszoda, szauna, termálvíz díjmentes használata. Örökölhető, ajándékozható, cserélhető időben, térben. Érdeklődni: 06(30)413-0897.